

VIMANA

1972

1

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Tapani Kuningas

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 101
00100 Helsinki 10

Postisiirtotili 1292 00 - 8

V I M A N A on neljä kertaa
vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

Copyright VIMANA
Postilokero 101
00100 Helsinki 10

1972

UFO- SEMINAARI

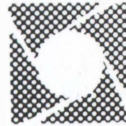
pidetään Turussa 15 - 16 heinäkuuta

Tällä kertaa ufo-päivien järjestäjänä toimii Turun UFO r.y. Järjestelytoimikunnan muodostavat puheenjohtajana Jarl Björklund ja muina jäseninä Turun UFO r.y:n puheenjohtaja Reijo Aaltonen sekä rahastonhoitaja Raimo Nummelin.

Päivien kokouspaikka ei ole vielä lopullisesti ratkennut, ei myöskään yksityiskohtainen ohjelma, mutta entiseen tapaan esitelmiä ja keskustelutilaisuuksia tulee olemaan runsaasti.

Päivälehdissä tullaan kevään kuluessa ilmoittamaan tarkemmin ufo-päiville ilmoittautumisesta ja muista ennakkovarauksista, majoituspaikoista jne.

Palaamme päivien ohjelmaan seuraavassa VIMANAN numerossa.

HAVAINTO-[★]ilmoituksia[★]

TAPAHTUI PUROLASSA

Oli heinäkuun ilta v.1970 Purolassa. Olin silloin palaamassa kotiin valokuvausmatkalta kello 19,30. Alue oli harvaa mäntymetsää, aurinko oli laskemassa Pyhtään puoleiseen sankkaan metsään, näkyvyys oli hyvä. En tiedä kuinka kaikki tapahtui, kun äkkiä näin edessäni noin 7 - 8 metrin etäisyydellä kirkkaan valon, joka kohdistui minuun. Valo oli sini-violetin väristä. Ei kuulunut mitään muuta ääntä kuin mitä yleensä metsässä kuuluu. Valon ollessa suunnattu minuun jäin paikoilleni hetkeksi. Seisoimme muutaman minuutin vastakkain, kun lopulta uskalsin kysyä: "Kuka siellä on?" Mutta vastaus-
ta en saanut, muuta kuin jotain raksahavaa (kuin kahden metallisen esineen vastakkain hankaamista). Yhtäkkiä valo sammui ja näin aivan selvästi edessäni olevan oudon ihmistä muistuttavan hahmon. Pituutta oli ehkä 120-135 cm. Tämä outo ilmiö alkoi hitaasti lähestyä minua kohden. Näin kaiken aikaa mitenkin tämä hehkui sinertävää valoa, joskus kirkkaammin, joskus himmeämmin. Ei kuitenkaan sellaista kirkasta valoa kuin minuun ensiksi suunnattu valo oli. Kysyin uudelleen: "Ketä olette?" Silloin tämä ilmiö kääntyi hitaasti, melkein kömpelösti ja lähti samaan suuntaan, mistä koko tapahtumasarja oli alkanutkin. Jälleen syttyi kirkas valo 8 - 9 metrin etäisyydellä minusta saman värisenä kuin aikaisemminkin, siis sini-violettia. Samalla hetkellä, kun tämä valo oli minuun suunnattuna, ku-

lui taas samanlaista ääntä kuin kahden metallin hankaamista vastakkain. Minuun tuli outo tunne, niinkuin kaikki olisi pimennyt ympäriltäni. Kun vihdoinkin toivuinkin niin ei kuulunut mitään ja kaikki muukin oli sellaista sekavaa. Menin siitä paikatani katsomaan sinne, mistä valo oli ensin tullut, mutta en nähnyt mitään erikoista. Enkä muualtakaan alueelta.

T. Lehtonen

OPETTAJA N.N:n KERTOMUS

Oli ilta tammikuun puolen välin tienoilla v.1971, kello oli n. 20. Pysähdyin ikkunani luo, katsoin ulos länteen ja tuumin: "Tuolla ne naapurin pojat eilen näkivät ufon." Siinä hetkessä näin sen minäkin. Juoksin ulos ja huusin naapuriani. Hän tuli heti ja kun katselimme siinä sitä punaista edestakaisin liikkuvaa ilmiötä, joka näkyi matalalla metsää vasten, huusin naapurin poika sisältä: "Tulkaa katsomaan". Juoksimme sisälle, tuijotimme kolmisin lounaaseen. Siellä näkyi matalalla metsää vasten vihertävänä loistava lentokonemainen ilmiö. Se oli noin 600 metrin päässä ja noin 20 metrin korkeudella paikallaan ääneti, sitten se alkoi ääneti säteillen lähestyä kohti taloa. Rouva P. pelkäsi, mutta minä halusin viedä sanaa pojalleni, joka oli rakennuksen toisessa siivessä. Juoksin talon ympäri itäisen nurkan taakse ufon lähestyessä koko ajan kohti. Oli kaamea tunne, kun se tuli ja säteili. Aloin huutaa ja huitoa, että poikani kuulisi ja sitten vetäydyin seinään päin. Silloin ufo teki äkkimutkan, nousi äkkiä ylös, meni talon yli. Silloin vasta kuulin pehmeän, kehräävän äänen kuin hiljainen rukki. Heti sen jälkeen oli poikani nähnyt taivaalla pyöreähkön, valoa säteilevän laitteen. Mies ei kuulemma olisi sopinut hyvin sen sisään. Se meni lounaasta koilliseen.

Seuraavana aamuna sain kuulla eräältä pojalta, että hän oli nähnyt myös kummallisen pallon menevän pitkin M-joen uomaa ja sitten nousevan koho-tisuoraan ylös. Eräs toinen kertoi, että lento-koneen tapainen sammutti äkkiä valot ja lensi pi-meänä ääneti.

Samalla viikolla eräs poika oli isänsä kanssa tullut ulkokäymälästä ja siinä aivan vieressä oli ollut joku "hökötyt", joka oli noussut äkkiä ylös ääneti. Sitten eräs tyttö-oppilaani kertoi, että äiti oli katsellut ikkunasta ulos ja ihmetellyt: "Tulikos tuohon pellolle auto?" Mutta se valaistu auto olikin noussut äk-kiä ylös. Se oli muistaakseni ollut vähän irti maasta, eivätkä he olleet kuulleet mitään ääntä.

TAPAAMINEN KIUKAISISSA

Torstaina syyskuun 30. päivänä 1971 oli eräs nuoru-kainen, kotoisin Kiukaisten Köyläpolvesta, tulossa kello 22 ajoissa tulossa kotiinsa polkupyörällä ajaen. Köyliönjoen sillan ylitettyään hän jatkoi matkaansa Köyläpolven tietä noin 250 metrin matkan, joka oli loivaa ylämäkeä. Mäen päälle päästyään hän kuuli äkkiä ujeltavan äänen havaiten samalla olkapäänsä yli oikealla takanaan 200 metrin päässä maassa soikion muotoisen, violetin värisen, kirk-kaan valoilmion. Se oli 4 - 5 m pituinen esine, jonka alla oli laskeutumisalustalta näyttävä varjo. Nuorukainen arvioi esineen korkeudeksi alustoineen noin 2 metriä. Ilmiö oli 100 met-rin päässä maantiestä. Pysähtyessään katselemaan ilmiötä nuorukainen havaitsi ihmisen muotoisen olennon olevan noin 50 metrin päässä esineestä ja tulevan häntä kohti ikäänkuin liukuen hieman maan-pinnan yläpuolella. Se oli solakka, pienikokoinen olento, jolla oli päällään tumma, vartalonmukai-nen, haalarin tapainen puku. Samalla nuorukainen

kuuli ihmisen puhetta muistuttavaa epäselvää "mö-linää". Pelästyen näkemästään nuorukainen lähti kiireesti jatkamaan matkaansa vilkaisten kuiten-kin 10 metrin päästä taakseen. Tällöin oli ilmiö hävinnyt, mitään ääntä, valoa tai savua ei ollut havaittavissa. Havainto kesti noin puoli minuut-tia. Kyseiseen aikaan ei tuullut.

Anja Lund

SATURNUS-TYYPPINEN UFO PERNAJAN TAIVAALLA

Elokuun 18. päivän iltana 1971 kello 22.15 olin palaamassa kotiini Pernajan pitäjässä. Seurassa-ni oli vieraani Ruotsista, tunnettu sotilasur-heilija. Meillä oli jäljellä matkaa vain muuta-ma sata metriä ja olimme juuri kulkemassa loi-vaa metsänrinnettä vievää polkua, kun polun oi-kealta puolelta, pohjoiselta taivaalta osui sil-miini merkillinen ilmiö. Polun oikealla puolel-la kasvaa matalaa metsää, joten näköala pohjoi-sen taivaalle oli vapaa. Tuolla suunnalla oli melko kirkas tähtitaivas, lukuunottamatta eräs-tä "rajoitettua" yöpilveä, jollainen usein muodostuu auringonlaskun jälkeen. Tämän pilven oikeanpuoleisesta alareunasta ilmestyi yhtäkkiä voimakas vihreän-keltaista valoa vilkkuva pallon-muotoinen esine. Esine näytti olevan noin 500 - 600 metrin etäisyydellä ja suunnilleen 35 asteen korkeudella taivaanrannan yläpuolella. Se näytti noin "rantapallon" kokoiselta ja sen keskuslin-jaa ympäröi selvästi näkyvissä oleva musta "ek-vaattori-viiva" tai "-rengas". Näytti myöskin siltä, että esinettä ympäröi jotain sumupilveä muistuttavaa. Havainto tehtiin sekä paljain sil-min että mukana olleella kiikarilla (suurennus 7 x 30). Tulkoon mainituksi, että seuralaiseni ei ilmiötä nähnyt, vaikka kehoitin häntä katso-maan. Saadakseni selville, oliko ilmiö ehkä au-tonvalojen aiheuttama heijastus, kehoitin ystä-

vääni juoksemaan läheiselle maantielle katsomaan, olisiko siellä näkyvissä lähestyvää autoa. Ystäväni noudatti kehoitustani ja huusi sitten maantieltä, ettei näkyvissä ollut autojen valokeiloin ja eikä myöskään auton ääniä kuulunut. Tällä välin seisoin paikallani ja näin kuinka "pallo" heittäytyi pilven reunasta salaman nopeana kirkkaankeltaisena viivana maata kohti tehden pari nopeata sik-sak-liikettä pilven ja maan välillä, jonka jälkeen se pienenevänä "valona" häipyi vapaalle tähtitaivaalle. Koko havainto kesti 50-60 sekuntia, mutta jäi unohtumatta ja kirkkaanselvästi muistiini.

Saavuttuani kotiin kertoivat perheenjäseneni, että he - kaikkiaan 6 henkilöä - olivat myös nähneet kotipihalta katsellen ihmeellisen valo-ilmion. He kertoivat seuranneensa sekä paljain silmin että kiikarilla kuinka tähtiä paljon kirkkaampi esine lähestyi Otavan tähdistön ensimmäistä tähteä pohjoisesta, muutti sitten suuntaansa tehden ensin pari sik-sak-liikettä ja palasi takaisin samaan suuntaan, mistä oli tullutkin. Esine näytti olevan selvästi tähtien alapuolella ja liikkui täysin äänettömästi ja suurella nopeudella.

Gösta Malm

TURUN SEUDULTA

Piikkiössä 9.3.1972 tehdystä ufohavainnosta suoritettiin haastattelun K. Vyyryläinen ja R. Berg Turun Ufo ry:stä.

Havainnon tekijöistä Pekka Teivonen kertoi: Olimme vierailulla Piikkiön Kiilassa, joka on noin 3 km Toivonlinnan tietä Piikkiön asemalta. Istuimme pöydän ympärillä ikkunan vieressä. Paikalla oli 6 henkilöä: Aulis Laaksonen, Aira Laak-

sonen, Sirkka Teivonen, Liisa ja Jouko Miettinen sekä kertoja. Noin klo 20,30 eräs heistä huomasi oudon valon tulevan metsän laidasta puiden latvojen alapuolella ja kulkevan tasaista vauhtia yli pellon. Siihen kului aikaa 2 - 5 minuuttia, jona aikana muutamat heistä kävivät sitä katsomassa ulkona. Havainnon tekijöiden ja valon välinen matka oli lyhimmillään noin 200 m. Valon näkyvissä ollessaan kulkema matka oli vajaa kilometri. Valo ei ollut voimakas, eikä ilmiön kokoa voinut määrittellä, sillä pimeyden vuoksi ei nähty muuta kuin valo.

Samalla talon emäntä Liisa Miettinen kertoi tutkijoille aikaisemmasta kummallisesta havainnostaan, joka tapahtui 15.1.1972 noin klo 21. Hän istui miehensä kanssa katsomassa televisiota. Silloin hän huomasi ikkunasta taivaalta tulevan alas voimakkaan valokuovan, joka oli erittäin kirkas. Tultuaan lähelle maanpintaa tämä valo hänen mielestään räjähti leviten räjähdysnomaisesti kirkkaaksi valtavaksi valoksi, joka oli sähköhitsausvalon kaltaista ja muistutti muodoltaan atomiräjähtäyksen sienimäistä pilveä, joka vain oli ylösalaisin, kanta ylöspäin. Valo sammui heti tämän räjähdys jälkeen, eikä mitään ääntä kuulunut. Aviomies ennätti näkemään vain valon "räjähdys". Heidän arvionsa mukaan oli havaintopaikalta matkaa tähän valoon noin 150 m.

Samalla kerralla käytiin Paimion Rauta-alhossa Pouhakan tilalla, joka on aivan Piikkiön rajalla. Täällä on jo pitemmän aikaa nähty ufoilmiöitä ja kuvattu infrapunafilmille näitä ilmiöitä hyvällä menestyksellä. Nyt saimme kuulla viimeisestä havainnosta, joka tehtiin 8.3.72 klo 20.20. Talon isäntä ja emäntä, Terho ja Elsa Pouhakka saapuivat kotiin autollaan. Kun he olivat valtatieltä kääntyneet kotitielle, he huomasivat noin 150 m päässä edessään hyvin kirkkaan valon leijuvan paikallaan noin 50 m korkeudessa. Kun he tulivat noin 100

metrin päähän valosta, pysäyttivät he autonsa ja jäivät katselemaan. Silloin valo lähti liikkumaan pois päin ja muutti samalla väriään tullen hehkuvan punaiseksi ja hävisi sen jälkeen. Valon kokoa he eivät osanneet arvioida, koska tarkkailua esti valon kirkkaus, joka sokaisi silmiä, mutta he arvelivat sen olevan 1 - 5 metriä halkaisijaltaan. Samanaikaisesti istui kotona Markku Pouhakka katsellen televisiota. Hän huomasi ikkunan ohi kulkevan voimakkaan valon ja ryntäsi ulos katsomaan tullen vastaan vanhempiaan, jotka olivat nähneet ilmiön paremmin.

PARIKKALASTA

Kirsti Paaajanen Parikkalasta kertoo ufo-ilmiöstä, jota hänen seitsen-henkinen perheensä seurasi neljän tunnin ajan tämän vuoden maaliskuun 10. päivän iltana:

"Klo 18.25 äitini huomasi ikkunasta kaakossa noin kymmenen asteen korkeudella punaisen ufon, joka muistutti väriltään voimakkaasti hehkuvaa hiillosta. Aloin heti kirjoittaa kelloaikoja muistiin, missä touhussa kului koko ilta. Ufo näytti tälläkin kerralla pyörivän hitaasti niin että se oli ensimmäisellä kerralla näkyvissä klo 18.25 - 18.28.30. Kirkkaimmillaan se oli huomattavasti kirkkaampi kuin yksikään tähti. Katsoin sitä kiikarilla ja minusta se näytti kallistuvan oikealta vasemmalle noin 90°, niin että liikkeen keskivaiheessa se oli täysin kyljellään. Pyörimisen havaitsi siitä, että näyttäytymisen loppuvaiheessa se hitaasti himmeni ja sammui. Koko perheemme, lukuunottamatta veljeäni Perttiä oli katselemassa tätä ilmiötä. Seuraavan havainnon teki vain veljeni Erkki yläkerran ikkunasta, koska alakerran ikkuna huurtui, kun sitä koko ajan availtiin ja

ulkona oli kireä pakkas. Erkki huomasi, kuinka ufo laskeutui taivaanrantaan klo 18.50. Seuraavat kerrat klo 19.12 ja 19.44 olivat kumpikin neljän minuutin pituisia. Seuraavan kerran ufo tuli näkyviin klo 20.12 ja oli siirtynyt huomattavasti lähemmäksi meitä ja näkyi siten edellisiä kertoja kirkkaampana. Näimme selvästi kuinka se säkenöi kuten tähtisadepuikko joulukuudessa räjähdellen välillä, jolloin metsä taivaanrannalla sai punertavan värin. Eräs aikaisemmista näyttäytymisistä oli päättynyt samanlaiseen räjähdykseen, vaikka ufo yleensä sammui hitaasti himmeten. Kaksi minuuttia myöhemmin klo 20.14 ilmestyi toinen pienempi samanvärisen ufo edellisen alapuolelle oikealle noin 5° korkeuteen. Suurempi näkyi niin kirkkaana, että isäni 84-vuotias huononäköinen äiti näki sen selvästi huoneen perälle, vaikka hän samanaikaisesti katseli televisiota. Muu valaistus huoneesta oli sammutettu. Suurempi ufo sammui klo 20.19 ja pienempi minuuttia myöhemmin. Klo 20.54 havaitsimme isomman ufon seuraavan kerran yksinään, samoin klo 21.18 - 21.22. - Klo 21.36 näyttäytyi suurempi ufo jälleen ja kahden minuutin kuluttua ilmestyi pienempi, joka oli saapunut isomman alle ja lähestyi sitä hitaasti koko ajan kohoten ylöspäin. Pienempi sammui kuitenkin klo 21.42 ja isompi vasta viisi minuuttia myöhemmin ja niiden yhtyminen jäi sen tähden näkemättä. Klo 22.10 ilmestyi isompi jälleen näkyviin ja kohta sen jälkeen näimme pienemmän laskeutuvan taivaanrantaan metsän taakse, mutta isompi sammui klo 22.17, jonka jälkeen kumpaakaan ei enää näkynyt."

☆☆☆

JÄLKI KANNELMÄESSÄ

Eräs helsinkiläinen löysi veljensä kanssa mielenkiintoisen jäljen lumelta. Hänen selostuksensa tapahtumasta on seuraava:

Havaitsimme piirroksen mukaisen jäljen 11.12.1967 Kannelmässä, metsän ympäröimän pellon laidassa. Lassilan omakotitaloja on paikasta n. 400 metrin etäisyydellä, mutta niistä ja niihin ei ollut tuoloin näkyvyyttä, sillä puita ei ollut harvennettu pellon toiselta puolelta talojen edestä. Jälki sijaitti ahkerasti kuljetun, kovaksi tallatun kävelytien poikki. Havaitsimme mustan alueen jo kauempaa. Sivusuunnasta jälki vaikutti hyvin mustalta. Vastaamme oli tulossa koiransa kanssa paikkakuntalainen. Hän ohitti meidät 50 metriä jäljen luota, hypättyään jäljen yli. Hän ei tarkastellut, huomioi vain, eikä kommentoinut meille, teki päivän. Saavuttuamme ihastelimme tuota lumimuotia. Se oli mainion soikea ja viisto reuna kaartui hienosti. Mitat 40x 50 cm. Kävelytie, johon se oli painautunut, oli n. 30 cm leveä, tasaiseksi, kovaksi poljettu. Korolla ei saanut mainittavaa koloa. Jälki oli sulamaton. Se oli muutaman sentin painunut polun kohdalla ja niin, että suppilon kärki jätti seuraavana kesänä erinomaisesti näkyvän, ehkä pari senttiä syvän kolon tuohon kovaan hiekkaperäiseen tiehen. Muutama hiekansiru oli suppilossa irrallaan, lumikerros suppilon pohjalla, mutta epäilemättä maa kuului lävitse pohjassa. "Muotti" oli valkoinen, hyvin tiivis. Ympärillä oli mustaa hienoa tomua. Keräsimme sitä. Silloin alkoi hiljainen lumisade. Jälki oli vähän lumen peitossa, mutta näkyi pitkään. Illalla oli kova pakkanen, kuvasin jälkeä ja myöhemmin sain huomata, ettei värifilmi, vaikka olisikin rautatiekios-

kista samana päivänä erehdyksessä mustavalkoisena myyty, kehity edes mustavalkoiseksi asianomaisella kehittelyllä omista käsissäkään.

Jälkeä tutkittiin

Saimme näytettävä vajaan teelusikallisen, mutta se riitti hyvin. Sen epäorgaaninen analyysi ja säteilytutkimus ovat nyt valmiit. Näytteessä olleita kasvijätteitä ei ole vielä tutkittu.

Tulokset ovat tavanomaisia:

suurin osa enimmäkseen	C (hiili)	ja Si (pii)
merkittävät määrät	Al (alumiini)	noin 10 %
	Fe (rauta)	noin 1 %
	Mg (magnesium)	0,3 %
havaittavat määrät	Ca (kalsium)	
	Cu (kupari)	
	Mn (mangaani)	
	Zn (sinkki)	

Metallit havaittiin atomiabsorptiospektrofotometrillä.

Mitään radioaktiivisuutta ei havaittu.

Helsingin UFO-kerho

Timo Pyhälä

HELSINGIN UFO-KERHO

Tämän kevätkauden viimeinen tilaisuus on tiistaina 11.4. alkaen klo 19 Balderin salissa Aleksanterinkatu 12

Ufo i Nagu!

Åbo Underrättelser
24.2.1972

Nagu, onsdag (ÅU—BW) En grant lysande ufo rapporterar Tor-Erik Andersson och hans hustru i kväll på Haverö i Nagu. Det starkt lysande föremålet iaktogs i väster från Haverö. Det växlade i alla regnbågens färger, tillika som det rörde sig uppåt och nedåt samt sidlänges, vilket kontrollerades på goda siktplatser. Föremålet syntes i drygt femton

minuter från kl 21.53 till ca 22.10, och var enligt Anderssons uppskattning på östra sidan om farleden mellan Haverö och Rimito. Tor-Erik Andersson ringde också sin granne Aapo Pajula som ingenting extra kunde se genom sitt fönster, men väl från ett berg utanför. Inget ljud hördes från föremålet. Skenet från ufon var så starkt att det gav skuggor inne

hos Anderssons då el-ljuset var släckt. Föremålet rörde sig mycket lägre än nymänen och försvann småningom över Rimito.

Nämnas bör kanske också att en meteorit senaste sommar dämp ner genom Anderssons lidertak.

Flygledningen i Åbo observerade ingenting speciellt under onsdagskvällens lopp.

***** UFOT JA YK *****

Yhdistyksemme jäsen, toimittaja Gösta A. Malm on nimitetty A. W. Szachnowskin alkuunpaneman ja vetämän YK:lle esitettävän kansainvälisen UFO-vetoomusprojektin suomalaiseksi yhdyshenkilöksi. Tarkoituksena on kerätä yksityisiltä henkilöiltä vastauksia erityisiin kyllä/ei kyselykaavakkeisiin, jotka, kun vetoomus YK:n alaisuudessa suoritettavasta UFO-tutkimuksesta aikanaan esitettäisiin, liitettäisiin vetoomukseen yleisen mielipiteen ilmaisuna. A. W. Szachnowski on vuonna 1955 perustetun Anglo Polish U.F.O. Research Club'in puheenjohtaja (os. 75, Oakfield Road, Anerley, London, S.E. 20).

KONTAKTIHENKILÖILLE

Suomessa on tällä hetkellä lukuisia kontaktihenkilöitä, joilla on yhteys "korkeammille tasoille", eräältä nimitykseltä ns. "humanoideihin", ja heidän määränsä kasvaa nopeasti.

Hyvät kontaktit eivät suinkaan ole sattumia, vaan "humanoidit" antavat sopiviksi katsomilleen ihmisille tietoja, jotka on tarkoitettu ja siksi pyydettykin kerrottaviksi edelleen. Myös eräiden kontaktihenkilöiden on toivottu ottavan yhteyttä muihin, joilla on samanlaisia kokemuksia tai jotka muuten tietävät asioista. On hyvin tärkeää saada kootuksi ja yhdistellyksi tällaista kontaktiaineistoa ja tarpeen vaatiessa levitettävä tietoja edelleen. Siksi pyydän kaikkia, joille "humanoidit" ovat antaneet tietoja, ottamaan yhteyttä allekirjoittaneeseen, jonka tehtävä on toimia yhdysmiehenä ja välittäjänä tässä työssä. Tällöin voin järjestää, että kontaktihenkilöt voivat tavata toisiaan.

Luonnollisesti kaikki tietonne pidetään luottamuksellisina.

Timo Pyhälä

osoite: Pietarinkatu 8 B 11
00140 Helsinki 14
puhelin: 650 995

UFO ASIAA

Flying Saucer Review

Epäilemättä tällä hetkellä tunnetuin ja "arvovaltaisin" säännöllisesti ilmestyvistä ufo-julkaisuista on englantilainen Flying Saucer Review, jonka 17. vuosikerta on par'aikaa meneillään. FSR:n rinnalla julkaistaan lähinnä havaintoraportteja sisältävää Flying Saucer Review Case Histories-nimistä lehteä, joka kuten FSR ilmestyy joka toinen kuukausi. Flying Saucer Review'n sisällöstä muodostavat pääosan laajahkot kirjoitukset, jotka käsittelevät huomiota herättäneimpiä tai muuten merkittäviksi arvioituja ufoepisodeja eri puolilta maapalloa. Lähi- ja humanoidihavainnot ovat viime vuosina olleet lehden julkaisupolitiikassa etusijalla. Myös mielipide- ja spekulointikirjoituksia on julkaistu samoin kuin kirja-arvosteluja ja lukijain kirjeitä. Kussakin numerossa on pääkirjoitus, jossa päätoimittaja Charles Bowen tarkastelee jotakin ajankohtaista kysymystä ilmaisten usein uskonsa ufo-ilmiön todellisuuteen ja tieteelliseen merkitykseen. Flying Saucer Review ei siis ole neutraali, "puhtaasti tieteellinen" julkaisu, vaan tietoisesti soihdunkantajan asemassa. Se, että lehden toimituskunta ilmaisee kantansa, vaikkakaan ei kovin selvästi, tutkittavasta kohteesta ei kuitenkaan liene kovin negatiivinen asia nykyään, jolloin asiallinen keskustelu helposti tyrehtyy mitään sanomattomattomaksi neutraalisuudeksi, jonka vallitessa väärinkäsitykset ja romanttiset kuvitelmat saavat helposti jalansijaa suuressa yleisössä.

Kannanotot

"Keiden joukossa seisot" saattaisi tosiaankin olla hyvä kysymys ufo-piireissäkkin, onhan niin, että keskustelu on tutkimuksen henkireikä ja toisaalta keskustelu vaatii tietoihin perustuvia kannanottoja. Tosiasiat eivät puhu puolestaan,^{x)} eivät ainakaan tieteessä, vaan niiden selittämiseksi tarvitaan teorioita. Siispä, paradoksaalista kyllä, pelkästään "neutraaleja" raportteja sisältävät suurelle yleisölle tarkoitettut ufo-julkaisut saattavat helpommin johtaa lukijansa virheellisiin uskomuksiin kuin erilaisia kannanottoja ja analyysejä sisältävät ja keskustelun ylläpitämiseen pyrkivät julkaisut.

Onko niitä

Yleisin kysymys, jonka ufo-ilmiöitä mietiskelevä saa vastattavakseen asiaan vähemmän perehtyneiltä lienee tuo kuuluisa "onko ufoja olemassa?" Ufo-käsitteen määritelmästä tähän suoraan seuraa niiden olemassaolo, mutta tällaista olemassaoloa tuo kysymys ei tietenkään tarkoita, vaan pohjimmaltaan siinä tarkoitetaan samaa asiaa, joka alunperin on innostanut ufotutkijaa ja jonka hän muotoilisi ehkä seuraavasti: Liittyykö ufo-ilmiöihin jokin tieteellemme tähän mennessä tuntematon ilmiö? Monet vastaavat tähän myönteisesti, toiset jopa pyrkivät tarkemmin selittämään ko. ilmiön luonnetta. Mitään lopullista ei kuitenkaan toistaiseksi ole kyetty asiasta sanomaan. Allekirjoittaneen vastaus yo. kysymykseen olisi kaiketi jotakin seuraavanlaista: Ufo-ilmiön ilmeinen historiallinen jatkuvuus, sen globaalinen luonne, valikoimattomuus mitä tulee silminnäkijöihin (oletettavasti), siihen liittyvät konkreettiset piirteet yhdessä

x) Tekisi mieli lisätä: . . . sen paremmin kuin humanoiditkaan . . .

heijastuksen- tai näynomaisten ominaisuuksien kanssa viittaavat todelliseen olemassaolevaan ilmiöön, joka on osin konkreettinen kuin maassa lojuva kivi, osin tavoittamaton kuin peilikuva, kaikenkaikkiaan sellainen olemassaoleva ilmiö, jota on vaikea si-joittaa meidän konkreettiseen maailmaamme. Mitä merkitsee tällainen olemassaolo, siinä eräs hämmen-tävä kysymys.

Kehitystä tapahtunut

Tuo oli tietty kannanotto, ei ehkä erityisen valai-seva, mutta kannanotto kuitenkin. Siinä ei puhuta mitään avaruusvieraista tai Venuksen asukkaista, jotka taas liittyvät joihinkin toisiin kannanottoi-hin; toisaalta FSR 6/71 pääkirjoituksessa julkiste-taan sikäläinen käsitys asiasta: "Meidän kantamme on, että ufo-vierailut ovat hyvinkin todellisia, että ne saattavat olla kiinteiden esineiden ilmen-tymiä tai yhtä hyvin silminnäkijäin aivoihin siir-rettyjä kuvia ja että joillakin silminnäkijöistä saattaa olla tietynasteista selvänäkökykyä tai jot-kut heistä ovat jopa olleet syvässä transsissa. Näiden ilmiöiden aikaansaajat saattavat olla ulko-avaruudellisia kiinteitä esineitä tai ilmiöt saat-tavat muuten olla ulkoavaruudellisten vaikutusten aikaansaamia. Lisäksi niiden kyky yliluonnollisiin suorituksiin ja kyky suorittaa sellaisia ilmeitä kuten parantamisia ja sellaisia kepposia kuten kau-kosiirtoja ja näihin sisältyvät tarkoitukset ovat suureksi osaksi meille käsittämättömiä asioita."

On tosiasia, että mielipiteet ufo-ongelmasta ovat muuttuneet vuosien kuluessa, kehitystä on tapahtu-nut; 50-luvun Adamski-kultti ja 70-luvun mieltymys "overlap"-ajatukseseen (ts. että parapsykologisilla ufo-ilmiöillä on yhteyksiä) ovat tästä osoituksena. Ufo-ongelma on kasvanut, komplisoitunut, irtautunut 50-luvun naivista avaruususkosta.

Informaatiotulva

On selvää, että vakavassa ufo-tutkimuksessa olisi tapahduttava erikoistumista; informaatiotulva on siinä määrin suuri. Joku voisi keskittyä histori-alliseen puoleen, joku fysikaalisiin vaikutuksiin, joku taas voisi analysoida humanoidien käyttäyty-mistä jne. Tärkeä tulevaisuuden toimenpide Suomes-sakin olisi havaintoaineiston (koti- ja ulkomainen) arkistointi ja koodaaminen helposti käsiteltävään muotoon. Tämä on asia, johon VIMANAn palstoilla tullaan varmasti myöhemminkin palaamaan.

Tiedemiehet - maallikot

Viime vuosina yhä useammat akateemiset henkilöt, tutkijat ja professorit ovat vakavassa mielessä kiinnostuneet ufo-kysymyksestä, monet tiettävästi anonyymeinä. Heitä on esiintynyt myös FSR:n pals-toilla, mainittakoon vain professorit Hynek, Mc-Donald (†) ja Edwards, joista kaksi ensimmäistä ovat ufo-piireissä hyvin tunnettuja; Edwards on kielitieteen professori Victorian yliopistossa Ka-nadassa ja on kirjoittanut mm. humanoidien kieltä koskevan artikkelisarjan FSR:ään. Maallikko saat-taa nyt kysyä, miksi jonkun professorin sana olisi painavampi kuin "tavallisen" ihmisen, miksi heidän mukaantulonsa on erikoisesti mainittava. On muis-tettava, että tiedemies on ammatiltaan tutkija, hä-nen koulutuksensa on tähdännyt tosiasia-aineisto-
jen käsittelyyn ja niihin liittyvien lainalaisuuksien selvittämiseen. Jos hän siis toteaa tietyn havaintoaineiston merkitykselliseksi, tämä yleensä perustuu siihen laajaan kokemukseen, mitä hänellä on erilaisten havaintojen käsittelyssä.

Toisaalta ufo-ongelma on tieteellinen ongelma, sen ratkaiseminen tulee olennaisesti riippumaan siitä kiinnostuvien kyvykkäiden tutkijain määrästä. Tun-tuu luonnolliselta, että ufo-tutkimus, joka niin läheisesti sivuaa kaikkia kansankerroksia, tulee

jatkuvasti nojautumaan tiedemiesten ja harrastajien (ns. maallikkojen) yhteistyöhön (vrt. informaation keruu, kenttätutkimukset). Siispä on hyvä, jos nämä osapuolet yhä paremmin oppisivat tuntemaan toistensa "pelisäännöt". Tästä hiukkasen seuraavassa.

Mielikuvituksesta

Tässä en malta olla hiukan esittelemättä tunnetun fyysikon tri Richard P. Feynmanin mietteitä tietentekijän mielikuvituksesta (The Feynman Lectures on Physics Volume II). Hän toteaa mm, että "toisten alojen edustajat käsittävät usein väärin mielikuvituksen aseman tieteessä. He koettavat testata mielikuvitustamme seuraavalla tavalla. He sanovat: Tässä on kuva joistakin henkilöistä tiettyssä tilanteessa. Mitä kuvittelette tapahtuvan seuraavaksi? Kun me vastaamme "en pysty kuvittelemaan sitä", he saattavat ajatella, että meillä on heikko mielikuvitus."

Mutta minkälaista onkaan "toisten alojen edustajien" tarkoittama mielikuvitus. Epäilemättä jotakin sellaista, mistä esim. kauniista iltamaisemasta inspiraatiota etsivä taiteilija tai kadulla kävelevistä ihmisistä aiheita metsästävä kirjailija mielikuvituksella tarkoittaisi. Ehkä voisi mainita myös humanoidiraportteja selailevan jännittyneen lukijan! Mutta Feynman kuvailee tieteessä vaadittavaa mielikuvitusta seuraavasti: "... tieteessä saa kuvitella ainoastaan sellaista, mikä on sopuinnussa kaiken muun tietämämme kanssa: sähkökentät ja aallot, joista me puhumme, eivät ole vain joitakin hupaisia ajatuksia, joihin voimme vapaasti päätyä, vaa käsitteitä, joiden täytyy olla sopuinnussa kaikkien tuntemiemme fysiikan lakien kanssa."

Feynman toteaaakin, että tiedemiehen tapa harrastaa mielikuvitusta onkin varsin vaikeata peliä: "On ol-

tava mielikuvitusta ajatella sellaista, jota ei ole koskaan aiemmin nähty, josta ei ole koskaan aiemmin kuultu. Samanaikaisesti ajatukset on rajoitettava niin sanoaksemme pakkopaitaan, jonka muodostavat luonnon tosiasioita koskevien tietojemme asettamat ehdot. Kyetä luomaan jotakin, mikä on uutta, mutta mikä samalla on sopuinnussa kaiken aiemmin koetun kanssa, on tavattoman vaikea probleema."

Uusi ilmiö

Meidän on syytä tarkastella hiukan toisessa muodossa tätä luonnontieteellisen ajattelun tärkeää ohjenuoraa. Olettakaamme, että meillä on havaituille ilmiöille pätevä lainalaisuus $P(x,y,z,...)$, jossa $x,y,z,...$ ovat tähän mennessä havaittuja ilmiöitä. Havaitaankin ilmiö q , jolle ei päde lainalaisuus P . P oli luonnonlaki, kunnes havaittiin q , kuinka tästä eteenpäin? Voisimme tietysti todeta uutena "luonnonlakina": " $P(x,y,z,...)$ ja q ", mutta tämä ei auttaisi meitä ymmärtämään ko. ilmiöitä. Meidän on liitettävä $x,y,z,...$ ja q jollakin tavalla yhteen; tämän voi toteuttaa konstruoimalla teorian, joka sulkee sisäänsä mainitut ilmiöt sekä joka ilmiöiden $x,y,z,...$ kohdalla ennustaa lainalaisuuden P ja ilmiön q kohdalla myös palautuu havaittuun tosiasiaan. Voimme liittää aivan uuden ilmiön entisten tuttujen joukkoon vain konstruoimalla rationaalisen mallin, josta voimme johtaa tuon uuden ilmiön + muut tutut ilmiöt (ynnä mikäli mahdollista muitakin ennestään tuntemattomia ilmiöitä; tämä esim. mallin testaamista varten). Jos tällaista mallia tai teoriaa ei ole, on meidän tunnustettava, ettemme tiedä, mistä on kysymys.

Edellä oleva on tietysti kovin muodollista, eikä sitä ole tarkoitus sellaisenaan soveltaa ufo-ilmiöön, onhan sitä paitsi niin, ettei meillä tällä hetkellä ole mitään kaiken kattavaa teoriaa niistä

tosiasioista, joita havaitsemme tässä maailmassamme (vrt. alkeishiukkasten rämeikkö), siis jotakin, jota voisimme merkitä P:llä ja jota voisimme siten täydentää ufolla = q! Toisaalta ufo-ilmiö lie-
nee ilmiökompleksi, johon saattaa liittyä tuttua ja tuntematonta. Onkin luonnollista ajatella, että ufo-ongelma tulee saamaan ratkaisunsa tieteen eri rintamilla tapahtuvien kehitysten tuloksena, jolloin se vähitellen sulautuu maailmamme muiden enemmän tai vähemmän ymmärrettyjen asioiden joukkoon. On siis otettava huomioon se mahdollisuus, että ufo-ilmiöön liittyy osaongelmia, joiden ratkaiseminen vaatii "uuden luomista".

Lopuksi

Kuten sanottu ei ufo-ilmiötä ole syytä lähestyä kovin formaalisesti, "ufologia" lienee yhtä hyvin biologiaa kuin fysiikkaa ja on paljolti psykologiaa ja historiaa. On varauduttava siihen, että tutkimus tulee olemaan pitkä ja vaivalloinen, lopputulos ehkä kaikkea muuta kuin mitä ne haaveet merkitsisivät, jotka monia vakaviakin ufotutkijoita siivittävät. Tänä päivänä meillä on joukko raportteja, joukko tosiasioita kirjoissa ja kansissa, tulevaisuus näyttäköön, mitä me saamme niistä aikaiseksi.

Pekka Teerikorpi

Flying Saucer Review,
21 Cecil Court, Charing Cross Road
London WC2, England

KOTKAN UFO - KERHO

Kerhon kokoukset keväällä 1972 ovat seuraavina sunnuntaipäivinä alkaen klo 13 seurakuntakeskuksessa (sisäänkäynti pihan puolelta):

2.4. 23.4. 14.5.

UFOJA ARGENTINAN YLLÄ

HARVINAINEN ILMIÖ ETELÄ - AMERIKAN TAIVAALLA

Yllä olevat otsikot ovat Bernissä ilmestyvän MAGAZIN'in maaliskuun 3. päivän numerosta. Uutisessa kerrotaan tämän vuoden helmikuun 9. päivän iltana Argentinassa Mar del Platan taivaalla sattuneesta suurta huomiota herättäneestä ufo-ilmiöstä. Ufojen esiintymistä seurattiin noin 500 kilometrin säteellä Buenos Airesin maakunnassa. Maan eniten luettu päivälehti CLARIN julkaisi ilmiötä koskevan seuraavan uutisen:

U F O - S H O W

Kaksi ufoa tarjosi tiistain ja keskiviikon välisenä yönä todellisen shown, jota katseltiin ei ainoastaan Mar del Platassa, vaan myös Miramarissa, Necocheassa, General Alvearissa, Olavarriassa, Bahia Blancassa, Azulissa ja Balcarcessa. Molemmat merkillisen muotoiset ja kirkkaasti loistavat esineet lensivät etelästä pohjoiseen; Mar del Platan kohdalla ne kaarsivat merelle kaupungin sivuuttaessaan. Lukuisat ammatti-ihmiset katselivat ilmiötä ja heidän avullaan voitiin tehdä muutamia konkreettisia ilmoituksia. Esineiden lentokorkeus arvioitiin 10 000 metriksi ja nopeus noin 5200 kilometriksi tunnissa. Eräs tärkeimpiä silminnäkijöitä on lentokentän kontrollitornin säävar-tija. Hän selitti, ettei tähän aikaan ollut yhtään lentokonetta läheisyydessä ja ettei voinut olla kyse meteoriitista eikä muista taivaan-ilmiöstä. Hänen erikoiskoulutuksensa taivaan tarkkailuun ja tämän yön äärimmäisen selvän näkyvyyden johdosta hän saattoi tehdä tarkan kertomuksen ufojen suuresta nopeudesta huolimatta.

Saimme tärkeän todistajan myös kaupungin luonnonhistoriallisen museon johtajasta Galileo

Sacgliasta.. Hän sanoi, ettei ollut mitään muuta mahdollisuutta kuin uskoa niiden olleen ufoja; ilmeisesti ne olivat kaksi emälaivaa määrätyn välimatkan päässä toisistaan. Molemmat hidastivat hieman lentoaan kaupunkimme rannikon kohdalla. Niitä seurasi rivi pieniä "lautasia" jotka suorittivat eräänlaisia "piruetteja" jättäen jälkeensä taivaalle merkillisen jäljen. Hänen mielestään ne eivät voineet olla aeroliitteja eivätkä satelliitteja ja vakuutti näheensä esineet niin selvästi, ettei hänellä ollut mitään epäilystä pitää niitä "ei-inhimillisinä". Lento Mar del Platan ohi tapahtui klo 22.50 ja kesti vajaan minuutin. Melkein täsmälleen samaan aikaan havaittiin ufot 500 kilometrin pituisella matkalla. Mm. Balcarcessa oli satoja ihmisiä koolla osoittamassa kunniotustaan kuuluisan kilpa-autoilijan paarien äärellä, kun hämmästyneet huudot kutsuivat heidät kadulle, jossa he saattoivat seurata harvinaista ilmiötä. Kaikki nämä silminnäkijät olivat yhtä mieltä siitä, että ufot säteilivät räikeän punaista valoa.

Todelliselta tuntuu herra Alberto Vazquea'n todistus. Hän ajoi poikansa ja muutamien ystäviensä kanssa pienellä kuorma-autolla n. 150 km Bahia Blancasta. Äkkiä hän havaitsi kummallisen täysin vieraan värinän moottorissa ja voimakkaan häiriön radiossa, joka tähän asti oli toiminut moitteettomasti tällaisena pilvettömänä iltana. He nousivat autosta nähdäkseen, mistä häiriö johtui. Silloin näkyi ilmassa selittämätön kirkas esine. Se oli matalan lautasen muotoinen - tosin kupoolilla varustettu. Siitä säteili voimakasta punaista valoa. Esine näytti lentävän vain 2000 metrin korkeudella, erittäin suurella nopeudella (arviolta 4 000 km/t.) Sitten ilmestyi toinen esine, joka ehkä tuli ensin mainitusta ja näytti pienemmältä. - - - - -

(Suom. AN)

lakia syvennämällä. Hänen lausuntojensa mukaan nämä esineet eivät olleet tavallisia lentokoneita, vaan ne olivat joko ufoja tai joko jättiläiskoneita, joiden tarkoituksena oli tutkia ihmisen mielen voimaa.

Alberto Sanmartin:

ERÄS KOHTAAMINEN

(UFO-Nachrichten Nr 183 - 184 November - Dezember 1971)

Suomennos: Raimo Heiskanen

(Kertomuksen alku VIMANAN numerossa 4/1971)

Sao Paulon salaperäinen nainen

(Tapahtumapaikkana tällöin Sao Paulo, Brasilia)

Yhtä merkillistä kuin kuvaavaakin on minusta tapahtumien kehittyminen edelleen, kun täsmälleen kolme vuotta oli kulunut Madridin tapauksesta. Madridin liepeillähän sain tuon kiven, jossa oli outoja merkkejä. Nyt kolme vuotta myöhemmin eli 16.11.1957 sain tuta uusia seikkoja.

Olin niin syventynyt kirjoittamaan, etten huomannut savukkeeni sammumista. Äkkiä näin vain käden, jossa lepatti tuli upeasta savukkeensytytimestä. Konemaisesti sytytin savukkeeni, kiitin ja kohta havaitsin, kuka minulle oli ojentanut tulta. Aloin väristä, sillä aavistin, että jotakin outoa oli tekeillä.

Minulla oli tapana istua kantabaarissani kirjoittamassa. Tuo nainen istuutui viereeni huomaamattani. Juuri tuo nainen oli tarjonnut minulle tulta. Hän oli ulkonäöltään kaunis, mutta sain vaikutelman, että hänen kauneutensa pulppusi jos-

takin syvemmältä. Hänen kasvoiltaan säteili si-
säistä valoa, ne hehkuivat, ja tätä täydensi hä-
nen kullanvärisinä laskeutuvat hiuksensa. Hänen
suunseutunsa oli täyteläinen, hänen nenänsä hy-
vin muodostunut ja hänen otsansa oli korkea. Hä-
nen silmänsä olivat tummaa lilaa ja ne säteili-
vät ihmeellisesti. Kooltaan hän oli pieni, hyvin
muodostunut, yllään yksinkertainen vaatetus, ko-
ruton. Hänen profiiliinsa, koko hänen persoonal-
lisuuteensa ei voinut olla kiinnittämättä huomi-
ota Sao Paulossa.

Hän alkoi puhua espanjaa. Hänen äänensä oli tyyn-
tä, puhe hyvin artikuloitua. Siinä oli kuitenkin
merkillinen korostus. Hänen äänensä oli kevyttä
oli kuin musiikki olisi vallannut mielen, kun
hän puhui.

"Oletteko hämmästynyt", kysyi hän hymyillen.

"Luonnollisesti", vastasin ja yritin säilyttää
malttini.

Hän ymmärsi, mistä oli kyse ja jatkoi:

"Haluatte kysyä minulta jotakin. Ei ole mitään
kiirettä, voitte kirjoittaa kaiken rauhassa muis-
tiin."

Panin merkille, että hän koko keskustelumme ajan
painotti lauseen loppuosaa. Yritin keskittyä nyt
tehtävääni.

"Onko minulla tarpeeksi aikaa kysymysteni tekoon?"

"Hetki ei tunne mitään rajoja", hän vastasi. "Mi-
nä kyllä ilmoitan, milloin meidän on lopetetta-
va."

Luonnollisesti halusin tietää, paljonko meillä
oli aikaa käytettävissä. Minulla ei ollut aavis-
tustakaan, kuka tämä kaunis ja merkillinen nai-
nen oikein oli. Olin levoton, epäroiva. Nähdäk-
seni oli kyse tärkeistä asioista, pinnistin itse-
ni valmiiksi tekemään kysymyksiä. Kirjoitin kes-
kustelun muistiin. Väliin joimme tuoremehua. Tuo
nainen ei juonut muuta kuin tuoremehua (itse asi-

assa on naiivia mainita tästä).

Aloitin:

- Tunnette ilmeisesti minut. Sanokaahan tiedätte-
kö nimeni.
- Tottakai, nimenne on Alberto Sanmartin.
- Entä mikä on teidän nimenne?
- Nimeni ei sano teille yhtään mitään. Sitä ei
voi esittää käytettävissänne olevilla kirjai-
milla.
- No kuitenkin - -
(Hän hymyili sanoessaan nimensä. Jouduin pyytä-
mään häntä toistamaan pari kertaa hitaasti ni-
mensä. Hän teki työtä käskettyä. No mitä minä
siitä lopultakaan sain irti, tuo nimi kuulosti
joltakin sellaiselta kuin "Flambois". En ole
kuitenkaan varma.)

Kysyin: "Mistä maasta olet kotoisin?"

Hän hymyili eikä puhunut sanaakaan. Luonnollises-
ti hän tajusi, mitä minä yritin ajaa takaa. (Ha-
vaitsin samalla, että hänellä oli valkoiset, ehe-
ät hampaat.)

- Siis, mistäpäin olet kotoisin?
- Eräältä planeetalta, joka on hyvin kaukana tääl-
tä.
- Hyvin kaukaa siis.
- Niin, hyvin kaukaa teidän avaruus-aika-mitta-
puun mukaan.
- Merkitseekö tämä sitä, ettei avaruus ja aika
käsitteenä ole samanlaisia kaikille?
- Aika ja avaruus on muuttumaton kokonaisuus kaik-
kien kannalta. Mutta avaruuden ja ajan käsite
eroavat syystä tai toisesta.
- Mistä tämä käsitteiden ero on riippuvainen?
- Teidän järjestelmästänne. Jokainen planeetta-
han kiertää aurinkonsa ympäri. Tästä muodos-
tuu eräs ajallisuus. Sama pätee kaikkialla
maailmankaikkudessa.
- Kun kerran näin on laita, niin onko olemassa
kulttuuria, jolla olisi hallussaan ajan ja ava-

ruuden absoluuttisen kokonaisuuden arvoituksen avaimet? Tai pikemminkin, onko olemassa kulttuuria, joka tavoittelisi mainitsemaasi ajan ja avaruuden yhteyttä?

- Vain ne pystyvät tähän, jotka suorittavat planeettojen välisiä matkoja.
- Tuo tietämys on siis välttämätöntä planeettojen välisen matkustamisen onnistumiseksi.
- Kyllä.
- Mikä on ajan ja avaruuden arvoituksen takana sitten?
- Sitä on mahdotonta selittää, et ymmärtäisi siitä mitään.
- Miten niin?
- Se sisältyy kaavaan.
- Jotakin algebrallistako?
- Niin, mutta kestäisi aikansa, ennenkuin saatte sen omalla algebrallanne ymmärrettäväksi.
- Kirjoita minulle tuo kaava.

Hän vitkasteli ensin ja pyysi sitten kynää ja paperia.

Tässä on tarkka jäljennös naisen antamasta kaavasta:

O-X-1-A-Y-C-Y>-YU-A-A-A>V-Y<A-11-0

- Onko maapallolla ketään, joka osaisi tulkita tämän kaavan?
- En tiedä, ehkä uuttera tutkimus antaa vastauksen.
- Hyvä, entä kuinka vanha olet?
- Vanhenemme eri tavalla kuin te täällä maapallolla. Ymmärtänet mitä tarkoitan.
- Kyllä, mutta voitko antaa minulle esimerkin.
- Olin Meksikossa keisari Maximilianin aikana.

Hän hymyili. Minä taas olin tyyten hämmästynyt. Hän näet näytti 26 - 28 vuotiaalta.

- Oletko ollut niin kauan täällä maapallolla?
- En. Tuolloin tein ensimmäisen matkani tänne.
- Mikä on tehtäväsi täällä?
- Se, mikä minulle on uskottu tehtäväksi.

- Entä keneltä sait tämän määräyksen?
- Meidän maailmassamme ei anneta määräyksiä. Se, kenellä on syvempää tietämystä, selittää meille tehtävämme. Mikäli olemme ymmärtäneet, luotetaan meihin.
- Ymmärrän. Eikö ole niin, että nyt käytte täällä taajemmin?
- Pitää paikkansa.
- Mutta miksi?
- Maa on vaarassa.
- Entä mikä on tehtäväsi täällä?
- Estää aurinkokunnan tuhoutuminen.
- Tarkoitatko ydinkokeistamme juontuvia seuraamuksia tai pikemminkin, voiko ydinsota tuhota aurinkokuntamme tai saattaa sen vaaraan?

Hän oli tovin mietтелиäs, kunnes jatkoi:

- Selittäisin tämän näin teidän tavallanne: olemme kuin 10 planeetan joukko, joka noudattaa viisauden kehotusta. Meistä ovat eri järjestelmät riippuvaisia, mm. teidän aurinkokuntanne. Ja meidän velvollisuutemme on saada tämä järjestelmä toimimaan moitteettomasti.
- Sittenhän te hallitsette koko aurinkokuntaamme.

Hän hymyili, huomasin, että tein naivin kysymyksen.

- Emme hallitse valtapyrkimyksin. Suurin osa aurinkokuntanne planeetoista noudattaa meidän suuntaviivojamme, jotka he ymmärtävät ja tunnustavat oikeiksi. Mutta Maa ei tee niin.
- Miksi ei?
- Vain ne sivilisaatiot, jotka ovat vapaita vihasta, pystyvät ymmärtämään ja tunnustamaan suuntaviivamme.
- Miten Maan sitten käy?
- Sen tietää vain Jumala.
- Ja mikä on sinun henkilökohtainen mielipiteesi?
- Maalla on y k s i pelastautumiskeino: kansojen tulee yhdistyä yhdeksi kansaksi, hyljätä sodat ja viha, yhdessä työskennellä paremman päämäärän ja rauhan puolesta. Tässä tulemme teitä auttamaan.

Ufot liikkeellä kun väki katseli Peyton Placea

Tammikuun 12. päivän iltana noin klo 21.15 Kirkonkylässä rouva S:n tehdessä askareitaan sattui hän vilkaisemaan ikkunastaan eteläiselle suunnalle —entiselle järvelle päin. Hänen huomionsa kiinnittyi etäällä, itäisellä suunnalla hieman metsän yläpuolella näkyvään punakirkaaseen kohteeseen, joka näytti hirtaasti kulkevan länteen aina välillä pysähtyen.

Kun kohde oli kulkenut Simonsbergin talon kohdalle teki se nopean kaaroksen, jolloin se näytti soikealta ja siitä erottui useita valoja. Kun kohde alkoi lähestyä Kirkonkylän puoleista "rantaa" avasi rouva ikkunan yrittäen kuunnella mahdollisia ääniä, joita ei kuitenkaan kuulunut.

Hän seurasi kohteen kulkua järven vasemmalle laidalle, jossa se jälleen teki nopean kaaroksen oikealle ja jälleen erottuivat sen muodot ja valot kuten aikaisemmin.

Sitten se palasi aikaisempaan tuosuuntaansa ja pysähtyi myöhemmin ns. Viholaismäen ylle antaen valosykeitä. Tällöin rouva S. havaitsi läntisellä suunnalla metsän yläpuolella toisen isomman punahehkuisen kohteen, joka pysytteli paikallaan ja joka sykki myös valosykeitä.

Rouvasta tuntui kuin ne olisivat olleet keskenään merkkilyhtey-

dessä. Jonkin ajan kuluttua siirtyi pienempi suuremman viereen, jossa ne sitten pysyttelivät sykkien paikallaan.

Muutaman minuutin perästä ne alkoivat etääntyä toisistaan suuremman lähtiessä pohjoista kohti ja pienemmän etelän suuntaan, ja siten molemmat hävisivät näkyvistä.

Tätä havaintoa saattoi seurata noin 10 minuutin ajan ja rouva S. yrittikin saada naapureitaan koputamalla ulos seuraamaan ilmiötä, mutta turhaan — liekö syy ollut uutislähetysten ja Peyton Placen.

Samana iltana hieman aiemmin olivat useat henkilöt metsäkylällä nähneet kaksi vierekkäin olevaa valokohdetta, joista toinen oli suurempi, toinen pienempi. Niiden valo oli ollut hopeanhoitoista ja pienempi oli vilkuttanut sykkivää valoa. Muutamaa tuntia myöhemmin havainnontekijät näkivät korkeuksiin nousevan valokohteen, joka sitten sekaantui tähtien joukkoon.

Näitä punahehkuisia ja omalaa-tuisesti liikehtiviä kohteita on Nurmijärven Interplanetistien seuralle tammikuun aikana ilmoitettu useitakin.

Nämä viimeaikaiset havainnot ovat olleet jälleen erikoisia eikä niihin ole voinut sovelluttaa esimerkiksi lentokoneita tai pikkupöykien kuumailmapalloja, joita niitäkin on havaittu ja löydettykin.

V.P.

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki

Timo Pyhälä puh. 650995
os. Pietarinkatu 8 B 11

Jyväskylä

Jouko Vaara puh. 941-213405
os. Käyräkatu 5 B 14

Kemi

Kari Kuure
os. Postilokero 13
94100 Kemi

Kotka

Osmo Kontula
os. 54480 Nokkala

Lahti

"UFO 78"
Jorma Leinonen
os. Puistokatu 9 A 26
15100 Lahti 10

Lappeenranta

"UFO 66"
Tapani Kuningas puh. Uro 71
os. Uro kk

Mikkeli

Matti Kinnunen puh. 26033
os. Sairila Visulahti

Nurmijärvi

Viljo Penttilä puh. 204034
os. Nurmijärvi kk

Pori

Jarl Lund puh. 939-15908
os. Valtakatu 5 D

Seinäjoki

Runar Smedlund puh. 961-14719

Tampere

Riitta Halme
os. Kuoppamäentie 19 B 10
Nekala Tampere

Vuosa

Keijo Muukka puh. 961-211525
os. Hyttystie 5 C 24

VIMANA

VIMANA

1972

2

VIMANA

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Jarl Lund

Vuotuinen jäsenmaksu 15 mk

Yhdistyksen postiosoite:
PL 101

00101 Helsinki 10

Postisiirtotili 1292 00 - 8

V I M A N A on neljä kertaa
vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

Copyright VIMANA
PL 101
00101 Helsinki 10

1972

2

VIMANA

TURUSSA

UFO- SEMINAARI

15 - 16 heinäkuuta

Kesäpäivien kokouspaikka on Åbo Studentkåren-
in talo, josta oheinen kuvamme. Ilmoittautumis-
kaavake ja päivien ohjelma on lähetetty jäsenil-
lemme.

Tapaamme joukolla Turussa virkistävien ja
UFO-tietouttamme kartuttavien kesäpäivien mer-
keissä!

HYNEK JA UFOT

(Intervju med J. Allen Hynek. Sökaren, Box 3063 10361 Stockholm 3.)

Päätoimittaja Sven Magnusson'in erikois-
luvalla VIMANALLE.
Suom. Jarl Lund

Tähtitieteilijä J. Allen Hynek oli yli 20 vuotta Amerikan ilmavoimien tähtitieteellisenä asiantuntijana UFO-kysymyksissä - kunnes ilmavoimat Condonin-komitean suosituksesta muutama vuosi sitten lopetti UFO-tutkimuksensa. Viime vuoden aikana on Hynek useissa kirjoituksissa amerikkalaisissa lehdissä puhunut ja selittänyt UFO-tutkimuksen puolesta. Häntä voidaan pitää maailman johtavana UFO-asiantuntijana, ja olemme iloisia voidessamme esittää aikakausilehti Sökaren tekemän kirjehaastattelun prof. Hynek'in kanssa.

- Olemme kuulleet ruotsalaiselta sanomalehtimieheltä Eugen Semitjov'ilta, joka on käynyt luonanne, Teidän kallistuvan UFO-ilmiön maapallon-ulkopuoliseen selitykseen. Onko tämä oikein?

- En ole vielä liittynyt mihinkään määrättyyn teoriaan. Voimme verrata tilannetta UFOjen suhteen esim. käsitykseen revontulista muutama sata vuotta sitten. Vaikka ilmiö oli olemassa, kukaan ei kuitenkaan tiennyt, mikä sen aiheutti. Siihen aikaan ei ollut riittävästi tietoja fysiikasta, että olisi voitu selittää, mitä revontulet oikeastaan ovat. Ei tiedetty, että atomilla on ydin tai että oli olemassa sellaista kuin sähköisesti ladattuja hiukkasia tai aurihkotuuli. Nyt meillä on nämä tiedot, ja revontulien selitys on tullut

ilmeiseksi. Ilmiö syntyy sähköisesti ladattujen hiukkasten, jotka säteilevät auringosta, nk. aurihkotuulen pommittaessa ylempää ilmakehäämme.

Tänään ehkä tietomme eivät ole riittävät UFOjen selittämiseksi, mutta tämän ei pidä estää meitä tutkimasta ilmiötä ja keräämästä siitä tietoa tulevaa käyttöä varten.

Uskon täysin varmasti, että eräs asia on todettu, ja se on, että UFOja ei voida selittää vain tavallisten esineiden virhetulkintoina, ja tämä on ensimmäinen askel kohti vakavaa UFO-tutkimusta.

Monet UFOt käyttäytyvät tavalla, joka voidaan käsittää älylliseksi - mutta mistä tämä intelligenssi tulee, en voi vielä sanoa. Sen alkuperän voidaan hyvin ajatella olevan ei-maanpäällisen, maapallon ulkopuolelta. Mutta mitä tarkoitetaan "ei-maanpäällisellä"? Pitääkö esim. ei-inhimillisen intelligenssin välttämättä olla ei-maanpäällisen? Miten on paranormaalien intelligenssien, jotka näyttävät manifestoituvan poltergeist-ilmiöinä tai vastaavina?

- Mikä on Teidän käsityksenne USA:n ilmavoimien ja Condon-komitean suorittamasta tutkimuksesta? Ovatko ne hyvin tehdyt?

- Ei kummankaan, ilmavoimien eikä Condon-komitean tutkimuksia voida pitää hyvin tehtyinä. Ilmavoimien pääasiallinen mielenkiinto on ollut maan turvallisuus - sen tehtävä on turvata meitä ilmasta käsin tulevalta vaaralta. Ilmavoimat ei ole tieteellinen organisaatio, ja se hoitaa UFO-tutkimukset hyvin huonosti. Minulla on kirjassani "The UFO Experience" (julkaistu huhtikuussa tänä vuonna) kokonainen luku ilmavoimien tavasta käsitellä UFO-problemaa - sen nimi on "Pages from Blue Book".

Mutta Condon-komitea oli vielä pahempi. Se teki kaksi hyvin raskasta virhettä. Se määritteli aiheen väärin ja tutki väärää asiaa.

Condon kuvasi jokaista ilmassa olevaa esinehavaintoa, joka havainnontekijälle oli hämmentävä, UFOksi. Mutta tämä on hyvin huono määrittelmä. Voisin löytää tuhansittain henkilöitä, joita planeetta Venus on hämmentänyt tai tieteelliset ilmapallot, satelliitit tai meteorit. Mutta yksinomaan se seikka, että he ovat olleet hämmentyneitä näkemästään, ei tee sitä UFOksi. Minä määrittelen UFOksi havaintoa jostakin, joka jää hämmentäväksi sellaisten henkilöiden tutkimuksen jälkeen, joiden pittää pystyä tunnistamaan, onko kysymys luonnollisesta esineestä. Kun siis Venus voi hämmentää tuhansia ihmisiä, niin tähtitieteilijä, joka tutkii todistajien lausuntoja, ei epäilisi kauaa sen alkuperää. Ilmoitus voitaisiin nopeasti sivuuttaa IFOna (identified flying object), eikä antaa sen lojua UFO-havaintokokeelmissa.

Sitä paitsi Condon-ryhmä tutki väärää asiaa. Se tutki ilmoituksia pelkästään ETI-hypoteesin pohjalta (ETI = maan ulkopuolinen intelligenssi) sen sijaan, että olisi tutkinut, voitiinko jokainen tapaus selittää jollakin luonnollisella tavalla.

Oli miltei niinkuin tutkittaisiin harmaavalaan elämänkiertoa ja tutkittaisiin ainoastaan, onko se jonkin erikoisen luomistapahtuman tuote. Mikäli tutkijat eivät voineet todistaa sitä, selittäisivät he, ettei harmaavalasta ole olemassakaan.

Condon-ryhmän tehtävänä olisi ollut selvittää, onko olemassa raportteja, jotka viittaavat sellaisten ilmiöiden olemassaoloon, joita ei voida selittää nykyajan tieteellisen tietämyksen perusteella olettamatta, että UFOt a priori - jos niitä on - olisivat maan ulkopuolisia. Tieteellisessä tutkimuksessa ei pidä etsiä tietoja vain jonkin tietyn idean mukaan. UFO-probleema on yksinkertaisesti tämä: onko niissä kaikissa UFO-havainnoissa ympäri maailman uudenlaisia empiirisiä havaintoja, jotakin joka on uutta tieteelle? Tämä on ensin todettava, ennenkuin ryhdytään teoreti-

soimaan. Yhden ainoan hypoteesin kokeileminen, jota sitä paitsi tässä tapauksessa, nykyolosuhteissa, ei voida tutkia, ei ole tiedettä.

Condon-ryhmän olisi tarvinnut tutkia, muodostavatko UFOt jonkin uuden ilmiön olettamatta ensin mitään niiden alkuperästä. Kysymys on, onko olemassa todellisia UFOja (ei virhetulkintoja jne). "Mitä ne ovat" muodostaa myöhemmän kysymyksenasettelun. Osoitettuaan, että eräät UFO-havainnot voidaan selittää luonnollisella tavalla (ja ettei siis kysymyksessä ollut UFO) eteni Condon-ryhmä ja oletti, että kaikki UFO-havainnot voidaan selittää samalla tavalla.

Mutta enemmän kuin neljännes niistä harvoista heidän tutkimistaan tapauksista jätettiin ilman minäkäänlaista tyydyttävää selitystä. He ainoastaan olettivat, että myöskin näillä täytyy olla jokin luonnollinen selitys. Jos Condon-raportti luetaan oikealla tavalla (ei ainoastaan Condonin yhdistelmää), muodostaa se itse voimakkaan todistuksen todellisen tieteellisen probleeman olemassaolosta. Minulla on monta tiedemiesystävää, jotka kiinnostuivat UFO-probleemasta vasta luettuaan Condon-raportin - mutta luettuaan sen kannesta kanteen.

- Onko UFOlogia mielestänne tärkeä tutkimusala, jonka pitäisi saada hallitusten ja YK:n tuen?

- Ehdoton mielipiteeni on, että "ufologia" on tärkeä tutkimusalue, jonka pitäisi saada hallitusten ja YK:n tukea. Olen monta kertaa ehdottanut, että pyydetttäisiin YK:ta toimimaan eri maiden UFO-havaintojen "clearing- housena" kuin myös UFO-tutkimuksessa näissä maissa. Kesäkuun 18 päivänä 1966 oli minulla tunnin pituinen keskustelu silloisen YK:n pääsihteerin U Thantin kanssa, joka osoitti suurta mielenkiintoa aiheetta kohtaan ja sanoi, että varsinkin Etelä-Afrikan valtiot olivat osoittaneet suurta huolestumista ilmiön suhteen. Hän kysyi minulta, uskoinko UFOjen tulevan toisista maailmoista. Vastasin hänel-

le, että nykyisen tietämyksemme mukaan vaikuttaa tuollainen aivan mahdolltomalta useista syistä, mm. suunnattomat etäisyydet maailmankaikkeudessa, joka tekee aivan pelottavaksi ajan, joka tarvitaan muista maailmoista tänne tuloon. Tähän vastasi U Thant, että hän henkilökohtaisesti uskoi elämää olevan muilla paikoin maailmankaikkeudessa, ja aikatekijästä hän sanoi: "Mikä meistä vaikuttaa monelta vuodelta, on ehkä vain päivä muille".

U Thant sanoi myös, ettei hän henkilökohtaisesti voinut tehdä mitään kiinnittääkseen YK:n yleiskokouksen huomion asiaan, mutta ehkä jokin jäsenvaltio voisi helposti tehdä tämän, ja jos tämä tapahtuisi, YK voisi sen jälkeen antaa apunsa. Tähän asti ei millään valtiolla ole ymmärrettävästi ollut rohkeutta tehdä tällaista ehdotusta, mutta aihe voittaa hitaasti tieteellistä arvovaltaa eikä kestäne kovin kauan, ennenkuin tällainen toimenpide suoritetaan. Tässä yhteydessä ihmettelen eikö Ruotsi, jolla on pitkä UFO-havaintojen historia, voisi olla maa, joka ottaa tämän esille yleiskokouksessa.

- Mitä ideoita Teillä on tulevasta UFO-tutkimuksesta? Joitakin neuvoja tutkijoille?

- Siksi kunnes ufologia on voittanut yleisempää arvostusta tiedemiesten keskuudessa olisi parasta mitä voitaisiin tehdä perustaa pieniä "instituutteja", "laitoksia" jokaiseen maahan sellaisten tiedemiesten johdolla, jotka ovat kiinnostuneita aiheesta (ja heitä on monta, joskaan he eivät halua esiintyä julkisesti).

Kirjassani omistan kokonaisen luvun vetääkseni suuntaviivat tulevalle UFO-tutkimukselle. Ehdotan uudenaikaista tietojenkäsittelyä. Niinkuin tilanne nyt on, on häpeä, että ilmavoimien koko UFO-dokumenttikokoelma on ainoastaan kronologisessa järjestyksessä. Jos esim. halutaan verrata tapauksia, joissa UFOlla on korkea kiihtyvyyt, huomataan, että tämä on mahdotonta, sillä olisi tut-

kittava jokainen havainto, mutta kun ne ovat järjestetyt ainoastaan päivämäärän mukaan, olisi erittäin hankalaa poimia esiin tarvittavat tiedot. On siis käytettävä uudenaikaisia tietojenkäsittelymenetelmiä, että voidaan nopeasti verrata UFOjen käyttäytymistä mm. radan, värin, muodon, miehistön ja tietenkin havainnontekijän ominaisuuksien suhteen. Vertailevia tutkimuksia, joilla meidän aikanamme on suuri merkitys muilla aloilla - sosiologiassa, lääketieteessä, juridiikassa, psykologiassa - on luonnollisestikin myös suoritettava ufologian piirissä. Emme voi väittää, että aihetta olisi vielä todella tutkittu! Kaikki mitä meillä on tähän asti, koostuu havaintokoelmista, joiden keskinäiset syy-yhteydet ovat suuressa määrin tuntemattomat.

On myös tutkittava uusia tapauksia niin pian kuin mahdollista käyttämällä uudenaikaisia välineitä (spektrograafeja, infrapunavarusteita, filmikameroita, nauhureita jne.). Jokaisen laitoksen tulisi olla varustettu tällaisilla laitteilla. Useimmissa tapauksissa on UFO luonnollisestikin ollut poissa jo aikaa sitten, kun tutkijat tulevat paikan päälle, mutta sellaisissa tapauksissa, missä fyysisiä vaikutuksia on ilmoitettu (laskeutumisjälkiä, palaneita renkaita, katkenneita puita jne), voidaan arvokkaita mittaustutkimuksia suorittaa.

On myöskin tärkeätä, että UFO-havainnontekijät tutkitaan, ovatko he jollakin tavalla erikoisia vai edustavatko he väestön keskivertoa. Uudenaikaisia psykologisia testejä (hypnoosi mukaanluettuna) voidaan käyttää hyväksi.

Yhteydenpito näiden eri maiden pienten "laitosten" välillä tulisi olla vilkas. On perustettava tällaisten laitosten kansainvälinen "unioni" (muistuttaen esim. International Astronomical Union'ia), joka vähitellen alkaisi julkaista tieteellistä aikakausilehteä.

Yhdistyneet Kansakunnat (ehkä UNESCO?) voisi olla suureksi avuksi tällaisen aikaan saamiseksi.

- Mikä on käsityksenne useissa eri maissa esiintyvistä tutkimusryhmistä, esim Nicap, Apro ja muut?

- Monet yksityiset UFO-tutkimusryhmät eri maissa yrittävät kyllä tehdä hyvää työtä, mutta niiltä puuttuu varoja ja enimmäkseen myös tieteellinen suuntaus. Ne ovat riippuvaisia jäsenmaksuista, joista jäsenet vastavuoroisesti saavat jäsenjulkaisuja jne, jotka - pitääkseen yllä mielenkiintoa - liian usein saattavat sisältää sensaatiomaisia UFO-kertomuksia, jotka ovat tuskin muuta kuin jännityskertomuksia - eivätkä tietenkään tieteellisiä tutkimuksia.

On ymmärrettävä näiden vaikeudet ja toivottava, että ajan mittaan niistä on suurta apua, ehkä voivat jopa tulla liitetyiksi pienempiin tieteellisiin "laitoksiin". Myöskin voivat tieteellisemmin orientoituneet jäsenet näissä ryhmissä itse muodostaa tällaisia "laitoksia".

- Mikä on käsityksenne ns. humanoiditapauksista?

- Jacques Vallee on humanoiditapausten suuri asiantuntija ja olen hiljattain nähnyt hänen useita satoja tapauksia käsittävän luettelonsa. Luulen, että meidän on hyväksyttävä ajatus, että "humanoidoja" on olemassa, mutta voimmeko todella sanoa niitä "eläviksi" tai jos ne ovat "robotteja" tai jopa "elementaaleja", en voi sanoa. Kirjassani omistan yhden luvun humanoiditapauksille.

- Mikä on käsityksenne ns. "kontaktihenkilöistä" esim. Adamskista, Fry'sta ja Van Tassel'ista?

- Humanoiditapauksia ei pidä sekoittaa "kontaktihenkilöiden" kanssa. Huomattava ero on, ettei tavallisissa (!) humanoiditapauksissa esiinny ollenkaan tai hyvin harvoja yrityksiä yhteydenottoon. Humanoidi näyttää lähinnä olevan kiin-

nostunut pakoon pääsystä niin pian kuin mahdollista. Lisäksi niillä, jotka ilmoittavat nähneensä humanoideja, on tavallisesti vain yksi tällainen kokemus. "Kontaktitapauksissa" esiintyy toisaalta "sanomia" ihmiskunnalle. Tyypillinen kontaktihenkilö on yksinäinen todistaja - on harvinaista, että on olemassa joku muu silminnäkijä - ja hän näyttää voivan saada yhteyden hyvin usein - joskus joka viikko! Vaikuttaa tilastollisesti mahdottomalta, että eräät harvat yksilöt olisivat niin suosittuja, että heistä olisi tullut "kosmisen" sanoman vastaanottajia. Tällaisista "kontaktihenkilöistä" tulee myös "lentolautas-kulttien" johtajia - itsenimeämiä "avaruusihmisten" sanasaattajia.

Kerran haastattelin Adamskia. Hän tyrkytti minulle vain lentolautasvalokuviaan, mutta kieltäytyi vastaamasta teknisiin kysymyksiin, miten kuvat oli saatu. Käsitin hänet petkuttajaksi, ja käsitykseni mukaan (mutta luonnollisesti voin olla väärässä) pätee sama Fry'n, Van Tassel'in jne suhteen. Uskon, että tällaiset ihmiset ovat tehneet paljon haittaa ja estäneet älykkäitten ihmisten vakavaa suhteutumista UFOihin.

- Oletteko itse nähnyt UFO:n?

- En ole milloinkaan tehnyt UFO:n lähihavaintoa. Olen nähnyt ihmeellisiä esineitä taivaalla, mutta minulla ei ole aihetta kuvata niitä UFOiksi, koska on mahdollista, että niillä on täysin luonnollinen selitys. Ratkaistakseen, ovatko nämä esineet UFOja, on tieteellisesti pätevien henkilöiden tutkittava havaintojen olosuhteet ja yksityiskohdat ja mikäli havainto edelleen on selittämätön, silloin voidaan esinettä sanoa UFOksi.

J. Allen Hynek: The Ufo Experience, Henry Regnery Co., 114 W. Illinois St. Chicago, III., USA

HAVAINTO-Ilmoituksia

UFO-HAVAINTO NASTOLAN SALAJÄRVELLÄ

Seuraava havaintokertomus on laadittu opettaja Aino Niinistön suorittaman haastattelun pohjalta, joka haastattelu otettiin ääninauhalle. Haastattelijan tekemät kysymykset on tässä jätetty pois.

Opettaja Mirjam Loise Nastolan Kumialta kertoo tapauksesta seuraavaa:

"Kerron tapauksesta, joka on niin merkittävä, että se on suorastaan muuttanut maailmankatsomustani. Oli vuosi 1970, maaliskuun 10. päivä. Menin illalla noin klo 20.30 ulkoiluttamaan koiraani Kumialta Ruuhijärven suuntaan ja olin noin kilometrin päässä kotoa, mäellä. Silloin huomasin Salajärven yläpuolella valtavan, hehkuvan, loistavan esineen. Se oli kuin suuri kuu loistaen kelmeätä valoa, mutta siinä ei ollut mitään kuun vuoria ja meriä, se oli tasainen pinnaltansa. Pysähdyin tietenkin sitä seuraamaan. Havaitsin, että se kulki koillisesta kohti lounasta hyvin hitaasti, hyvin korkealla. Ajattelin, että nyt näen jotakin sellaista, että kukaan ei sitä todeksi usko, jos minä siitä kerron. Päätin kiireesti hakea tälle tapaukselle todistajia. Siinä lähellä asuvat Kerttu ja Artturi Virtanen. Juoksin heidän talolensa. Koska tiesin, että Artturi Virtanen on paikkakunnalla tunnettu säähavainnoitsija ja luonnontutkija, huusin tuvan ovelta, että tulkaapas nyt kiireesti katsomaan, kun Salajärven yläpuolella on täysi kuu. Se oli haaste Artturi Virtaselle. Hän sanoi, että mitäs sinä nyt hassuja puhut, eihän sitä nyt kuuta näy, kun vastahan se lauantaina syntyi, eikä sekään näy, sen sirppihän on aivan vastakaisella puolella taivasta. Käskin heitä kiirees-

ti tulemaan vaan, ja nämä lähtivät niin kiireesti, etteivät takkiakaan ehtineet päällensä ottaa. He tulivat sitten sinne järven rantaan havaintojansa tekemään, mutta minulla oli kiire kotiin, sillä halusin ehdottomasti poikani Miikan näkevän saman minkä minä olin nähnyt. Lähdin koirineni kulkemaan kotiin niin kiireesti kuin se suinkin oli mahdollista, ettei se esine sieltä taivaalta vaan ehtisi hävitä, ennenkuin saisin sen Miikalle näytetyksi.

Esine kulki hyvin hitaasti kirkolle päin, siis kohti lounasta. Mutta kun tämä maasto on hyvin mäkinen niin pelkäsin sen häviävän jonkin mäen taakse. Tuossa Mikanderin mäellä minä vielä näin sen loistavan siellä taivaalla, mutta kun taas tulin ala-maastoon ja sitten nousin kotipihaan, en nähnyt sitä enää samanlaisena. Nyt siinä oli kuin suuri, val-tavan kirkas pilvi. Hain poikani Miikan sisältä. Hän tuli ulos, löi tapauksen leikiksi ja huuteli, että tuota, tässä kun on juuri tee-aika, niin tulkaapas meille iltateelle. Jätin hänet siihen portaille ja menin sisälle soittaakseni Etelä-Suomen Sanomiin. Ajattelin, että jospa vaikka sieltä Lahden tähtitornista olisi esine nähty ja jotakin tietoa saatu. Sieltä sanottiin, ettei tähtitornista ole mitään ilmoitettu. Toimituksesta kerrottiin, että samana iltana oli soitettu Padasjoelta ja Oripaikkalasta jostakin tällaisesta valoilmiöstä. Sit-ten menin uudelleen ulos ja yhdessä poikani kanssa näimme, miten se pilvi laajeni ja vähitellen menetti valovoimaansa ja hiljalleen häipyi pois näkyvistä tuonne metsän taakse. Pilvi oli korkeim-millaan tuossa metsän yläpuolella, se pudotti korkeutta kaiken aikaa liikkuen kuitenkin hyvin hitaas-ti, ties vaikka olisi välillä ollut liikkumatta. Seurasimme sitä kaikkiaan 45 minuuttia.

Olin tavattoman pahoillani, kun mieheni ei sinä iltana ollut kotona. Hän oli koululla pitämässä kerhoa. Tietenkin me sitten heti kerroimme sen hänelle. Hän ei osannut silloin kantaa ottaa. Mutta sitten seuraavana aamuna kerroin tämän

koululla virkasisarille ja -veljille, vaikkakin arvelin, että voihan siinä naurunalaiseksi joutua. Mutta olipas aika hämmästyttävää, kun Ruuhijärvellä asuva opettaja Anja Oso rupesikin kyselemään, että mihinkäs aikaan illasta tämä oli. Minä sitten kerroin. Hän oli siihen aikaan juuri ollut paistamassa viinereitä heidän keittiössään, jonka ikkunat ovat metsän puolelle. Kun hän oli panemassa viinereitä uuniin, niin hän ikäänkuin toisella silmällänsä havaitsi, että keittiön ikkunan ylänurkasta vinosti alaspäin näkyi valoa, liikkuvaa valoa, joka kulki vinosti ylhäältä alaspäin. Kun sai pantua ne viinerit uuniin, hän meni ulos katsomaan. Siellä ei ollut mitään. Hän näki tämän useammankin kerran ja juoksi joka kerran ulos. Ei siellä ollut mitään. Jollakin tavalla minä yhdistän tämän valoilmiön omaan havaintooni, koska se sattui juuri puoli yhdeksän aikaan illalla.

Kyllä tämä on aivan luotettavana havaintona pidetty perheessämme ja itseäni se on tehnyt sellaisen vaikutuksen, että olen hankkinut itselleni uforkirjallisuutta ja tutkinut sitä. Niinkuin jo sanoin, on tämä tehnyt minuun niin suuren vaikutuksen, että se on suorastaan muuttanut elämäntätymukseni. Nyt odotan ja toivon, että saisin vielä sellaista nähdä."

Rouva Kerttu Virtanen, joka yhdessä miehensä Artturi Virtasen kanssa seurasi ilmiötä Salajärven rannalta käsin, kertoi havainnostaan:

"Kun rouva Loise lähti pois, niin se liiteli vaan, ihan sillä lailla, ihan pyörimällä pyöri näin, mutta se ei mennyt suoraan, se oli ikäänkuin paikkaa hakemassa. Se oli ihan niinkuin iso lautanen, ihan havainnollisesti sitten rupesi näkymään se, kun se tuli lähemmäksi, että joku esine se täytyy olla, että mikään muu se ei voi olla. Siinä oli selvät esi-
neen rajat ja ihan selvä pohja siinä oli. Se oli kuin pyöreähkö siitä keskipaikoilta. Minun käsitykseni mukaan ja kyllä meidän mies sanoi samaa, että

siinä oli erillinen pohja, joka nousi loivasti ylös keskipaikkaa kohti. Se oli niin paljon kaukana, että sitä väriä ei voi tarkkaan sanoa, mutta kirkas se vaan oli. Mutta kumminkin siinä oli ihmeen erikoinen pohja. Ja sitten mieheni sanoi, että se voi vaikka laskea tuohon. Jos niille on tullut joku häiriö koneeseen. Kyllä minä menen katsomaan, että minkälainen mies se on, joka sieltä tulee pois. Minä sanoin, että silloin minä kyllä lähdän, en kyllä kattomaan jää. Se hidasti liikettään siinä paikassa ja se teki semmoisen mutkan. Sehän oli tulossa Salajärvestä tänne päin. Jos se olisi tehnyt sitä samaa liikettä, se olisi mennyt tästä ohitse tämän talon päällitse. Mutta justiin Alas-
talon huvilan kohdalla se teki semmoisen ihmeen mutkan. Me luulimme, että se voi ruveta laskemaan, kun se rupesi tekemään semmoisia liikkeitä. Mieheni arveli, että nyt niille tuli kumminkin vika moottoriin. Niinkuin tuuli vie putoavaa lehteä, niin se kauniisti heilui. Se pyöri näin. Ei se mennyt suoraan, mutta liikettä oli koko ajan. Silloin se valo tuli meihin suoraan. En tiedä mikä valo, mutta se pyrstö tuli vaan meihin päin. Se oli niin kauhean kirkas ihan niinkuin hitsauskipinän liekki. Se esine kääntyikin meistä pois päin, niin se liekki tuli meihin päin. Se oli pitkä valo, joka jäi jälke-
keen päin, kun se esine lähti menemään toiseen suuntaan, Ahtialaan päin, niinkuin Lahteen päin näiden harjujen poikki. Siinä oli niin kova valo, siinä oli kaksi erillistä valoa, semmoista suihkua. Sen minä aina muistan, kun minä sanoin, että en voi katsoa, kun se koski silmiini niin kauheasti. Kun se kääntyi niin meidän mies sanoi, että sehän on aivan hirveätä, että tuollainen kuumuus ja valo voi tulla. Ihmisestä se tuntui, että se täytyisi olla hirveän kova kuumuus, ennenkuin saa sellaisen valon. Siinä oli monta eri väriä. Ei se ollut niinkuin tuli. Ei se punanen ollut, se oli retliini ja sini-
nen ja siinä oli monta väriä."

Alberto Sanmartin:

ERÄS KOHTAAMINEN

(UFO-Nachrichten Nr 184 - Dezember 1971)

Jatkoa VIMANAN numerosta 1/1972.

Suom. AN

- Entäpä ellei niin käy?
- Jos Maan kansat aloittavat atomisodan, tuhoutuu ihmiskunta miltei kokonaan, ennenkuin tämä sota muodostuu vaaraksi muille planeetoille.
- Miksi miltei?
- Koska kaikki, jotka sen ansaitsevat, noudetaan Maasta ja viedään vieraanvaraisemmalle planeetalle, ennenkuin loppu tulee. Hänen sanansa tekivät minuun syvän vaikutuksen, sillä hän puhui ilman paatosta, sangen yksinkertaisesti, säälien, mikä antoi hänen sanoilleen vielä pelottavamman merkityksen.
- Tuleeko ihmiskunnan loppu maanpäällä olemaan lyhyt?
- Teidän ajanlaskunne mukaan kaikki on ohi muutamassa minuutissa.
- Kuinka saatatte tietää, ketkä ovat niitä, jotka ansaitsevat tuholta pelastumisen?
- Viha kuvastuu hengestä. Aika loppuu, tee viimeiset kysymyksesi.

Nyt ajattelen hyvin nopeasti, mikä minusta olisi kiinnostavinta saada tietää.

- Tulenko vielä näkemään sinut?
- Et.
- Miksi en?
- Minä palaan takaisin maailmaani.
- Koska?
- Näinä päivinä.
- Tuletko takaisin?
- En.
- Etkö enää koskaan?
- Sitä en tiedä. Missään tapauksessa en nyt. Tehtäväni maanpäällä on päättynyt.
- Kuinka monia kieliä puhut?
- Odottamaton kysymys ei häntä hämmästyttänyt.
- Ranskaa, italiaa, portugalia ja espanjaa.
- Entä minä, mitä minun on tehtävä?
- Sinun on se tiedettävä. Kivi on hallussasi.
- Mitä sinä kivistä tiedät?
- Kaiken.
- Kuka sen minulle antoi?
- Muuan lähettäjä, jollainen minäkin olen.
- Sinun maailmastasi?
- Niin.
- Mistä syystä tämä kivi annettiin juuri minulle?
- Vaatimattomuutesi vuoksi.
- Vastaus hämmästytti minua ja toin sen ilmi:
- Tuohan on kummallista, sillä ne jotka minut tuntevat, pitävät minua erittäin ylpeänä.
- Pitää paikkansa.
- Mutta sitten . . . ?
- Sinä myönät, että muiden ihmiskuntien moraali on korkeampaa ja asetat sen Maan ihmisten yläpuolelle. Siinä sinun vaatimattomuutesi.
- Tuossa olen yhtä mieltä. - Mikä kivi on?
- Minän salaisuus - minän suhteessa aikaan ja tilaan.
- Tulenko pääsemään tuon salaisuuden perille?
- Lähellä olet; valitettavasti minun ei ole

- mahdollista tietää tulosta. - Nyt lähden.
- Vielä minuutti. Onko Maa nyt kriittisessä vaiheessa?
 - Erittäin kriittisessä. Aivan liian kriittisessä.
 - Vielä yksi utelias kysymys: Mikäli ihmiskunta tuhoutuu, olenko minä niiden joukossa, jotka viedään toiselle planeetalle?
 - Et.
 - Miksi en?
- Hän epäröi hieman.
- Koska olet nyt täyttänyt tehtäväsi.

Hän nousee ja pyytää, etten lähtisi paikaltani, ennenkuin kelloni mukaan on kulunut kaksi minuuttia. Hän hymyilee ja menee.

Kun määrätty kaksi minuuttia on kulunut, menin kadulle. Hän oli hävinnyt. Itse asiassa en luultukaan tapaavani häntä, pelkästä tottumuksesta katselin katua ylös ja alaspäin.

Kun ajattelin käymäämme keskustelu, sanoin itselleni, että minun olisi pitänyt kysellä paljon muuta, saada selvitystä moniin kysymyksiin. Mutta kaikki oli tullut liian äkkiä, minulla ei ollut aikaa harkita.

Lukija voi itse eritellä keskusteluumme ja vetää siitä omat johtopäätöksensä. Minua puolestani vavahdutti eniten vastaus, jonka sain kysymykseeni: "Ketkä ansaitsevat tulla viedyksi toiselle planeetalle". Hänen vastauksensa oli: "Viha kuvastuu hengestä". Minun mielestäni ja katsottuna meidän kovasti maallisesta näkökulmasta me vastauksen olisi pitänyt olla: "Viha kuvastuu kasvoista tai katseesta . . ." ja kun ei voi ottaa lukuun, että hän olisi sekottanut kessitteet, saatan vain kuvitella, että hänelle on henki kuin kuvastin, kuin katse.

On tärkeää mainita, että hänen telepaattinen kyvykkyytensä - kuten niiden korkeammalle kehittyneiden olentojen, jotka täällä käyvät - on

kehittynyt paljon meidän kykyjemme yläpuolelle. Siitä ovat jo sangen monet saaneet vakuuttavia todisteita.

+ + + + +

En voi millään taata, että tuo kaunis ja merkilinen nainen olisi kotoisin maan ulkopuolelta. Hän tiesi nimeni ja tunsikin kiven alkuperän, mutta sehän ei vielä mitään todista, sillä valokuvia minusta ja kivistä oli ollut useissa maailman lehdissä.

Mitä tulee kaavaan, jonka nainen minulle antoi, niin aika on näyttävä pystyykö joku sen tulkitsemaan. Käyttäköön kukin omaa arvostelukykyään. Olen toistanut sanatarkasti koko keskustelumme. Omasta puolestani olen sekä sisäisesti että psykologisesti vakuuttunut hänen olleen kotoisin maan ulkopuolelta. Sillä hänen varmuutensa, levollisuutensa ja tapansa hallita tuota tilannetta todistivat harvinaista moraalia ja intelligentssia. Mielestäni en myöskään helposti tule hämätyksi. Mielenkiintoni herättämiseen tarvitaan jotain enemmän - ja tässä tapauksessa tuo "jotain enemmän" oli todellisen sivistyksen suoma hienostuneisuus - ties kuinka monien miljoonien vuosien sivilisaatioon pohjautuvaa. Se on jotain jonka valtaan joutuu.

Tämä tapahtui 16. marraskuuta 1957, tarkalleen kolme vuotta siitä, kun sain kiven Madridin lähistöllä. Seuraavana päivänä näin lentävän kiekon. Otin siitä valokuvan ja myöhemmin otin kokonaisen sarjan valokuvia samanlaisista esineistä.

Tiedoksi lukijoillemme:

Daniel W. Fry'n julkaisun "Understanding"
osoite: P.O. Box 206, Merlin, Oregon 97532,
USA.

HEVONEN SAIRASTUI UFO-TAPAUKSEN JÄLKEEN

(Flying Saucer Review Case Histories Supplement 6 August 1971)

Kirjoittaja on Canadian UFO Report-lehden toimitaja ja julkaisija (os. Box 758, Duncan, B.C. Canada). Tämä artikkeli ja sen kuvat on otettu lehden kevätnumerosta vuodelta 1971.

Suomennos: Pekka Teerikorpi

UFO-ilmiöiden historiaan on kuuluisana jäänyt lemmikkiponi Snippyn tapaus King Ranch'illa Coloradossa. Snippy löydettiin eräänä järkyttävänä päivänä syyskuussa 1967 kuolleen kaulan ja pään liha kirurgisella tarkkuudella irroitettuna. Maassa lähellä olleet jäljet ja raportit selittämättömistä ilmiöistä ilmassa aiheuttivat spekulointia mahdollisista UFO-vierailijoista.

Tapauksesta kehittyi nopeasti etusivun juttu ja matkailuvaltti sillä seurauksella, että jonkin ajan kuluttua oli vaikea erottaa kuviteltua todellisesta. Mutta mikä sitten totuus Snippyn tapauksessa lieneekään (ja omituisen vähän kiinnitettiin huomiota muihin karjakuolemiin, joita sattui samalla alueella suunnilleen samoihin aikoihin), niin ei ole epäilystäkään, etteivätkö nämä muukalaiset tuntisi huomattavaa kiinnostusta eläimiämme kohtaan, usein surullisin seurauksin. Eläimet puolestaan reagoivat usein raivokkaasti UFO:n ollessa läheisyydessä. Jotkut tarkkailijat otaksuvat tämän aiheutuvan ko. salaperäisestä aluksesta lähtevästä äänestä, joka on liian korkeataajuinen (tai matala?) ihmiskorvan kuultavaksi, mutta jonka eläimet pystyvät kuulemaan ja jostakin syystä vauhkoontuvat tästä erikoisesta äänestä.

Näin saattaa asianlaita ollakin - tai ainakin osatotuus siitä - mutta se ei paljonkaan selitä erään hevosen tilaa - mahdollisesti toimenkin hevonen liittyy tapaukseen vaikkakin ilman silminnäkijää. Tapauksesta ilmoitti meille väsymätön UFO-tutkija Bill Allan, kotoisin Calgary'sta. Hän lähetti nauhan viime syksyisen Albertan vierailumme jälkeen. Haastateltu henkilö on calgaryläinen kiropraktikko, joka on pyytänyt, ettei hänen nimeään mainittaisi. Meillä on hänen henkilöllisyytensä tiedossamme, mutta noudatamme hänen toivomustaan ja kutsumme häntä "tohtoriksi".

Tohtori kertoi tapauksen sattuneen eräänä elokuun loppupuolen iltana noin klo 20, kun hän oli ratsastamassa hevosellaan joen vartta pitkin Calgaryn länsipuolella sijaitsevalla suojelualueella (Sarcee Indian reserve). Taivas oli pilvevetön ja tähdet alkoivat näkyä.

"Hevoseni, tamma, tuli yht'äkkiä ilman mitään näkyvää syytä hyvin tarkkaavaiseksi, jäykistyi ja alkoi kakkia, mikä on merkki hermostuneisuudesta. Sitten se vauhkoontui hetkessä aivan viliksi ja rimpuillessaan oli hyvin vaikeasti hallittavissa. Minun oli oltava hyvin varovainen koska vasemmalla puolella oli joki ja oikealla puolella puita ja piikkilanka-aita."

Tohtori kertoi, että hän huomasi tuolloin ilmassa yläviistossa aivankuin omituisen matalalla lentävän pilven. Sillä oli aaltomaiset ääriviihat ja se oli noin 70 jalkaa (n. 21 m) läpimitaltaan. Tohtori ei ensi alkuun kiinnittänyt lähempää huomiota 'pilveen' koettaessaan irrottautua levottoman ratsunsa satulasta. Mutta muutaman sekunnin kuluttua hänen huomionsa kiinnittyi siihen täysin kiinteältä vaikuttavan esineen alkaessa äänettömästi ilmestyä näkyville.

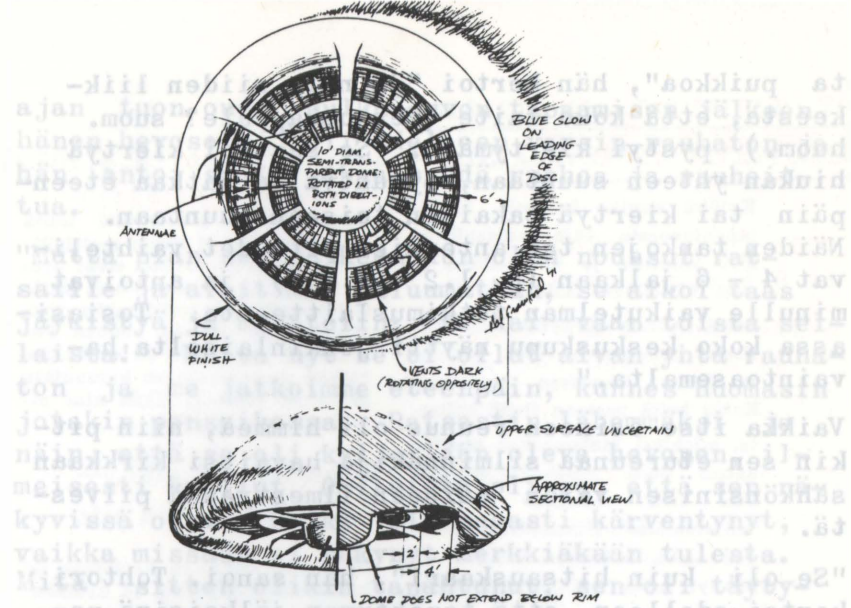
"Se tuli aivankuin tarkkaillakseen, mitä sen alapuolella tapahtui, luullakseni juuri minua he-

voseni selässä", hän sanoi. "Se oli muovia tai lasikuitua muistuttavasta aineesta, väriltään kuin sinertävä teräs tai hopean sininen. Sen alapuoli, jonka pystyin näkemään kokonaan, oli jonkin verran soikea muodoltaan ja siinä oli kaksi pyöreätä ilma-aukon kaltaista rakennetta, kuin sienen alapinta, pyörien vastakkaisiin suuntiin. Pystyin todellakin näkemään niiden pyörimisen, koska ne liikkuivat varsin hitaasti."

Kertomuksessaan Allanille tohtori korosti, että hänen hevosensa villi käyttäytyminen pahasti häiritsi aluksen tarkkailua, mutta että jälkeensä hän pystyi järjestämään mielessään pyörineet yksityiskohdat. Hän muisti, että noita kahta aluksi äänettömästi pyörinyttä "kehikkoa" erotti toisistaan jonkinlainen noin 2 jalkaa (n. 60 cm) leveä rakenne (rengasmainen, vrt. kuvia, suom. huom.) ja itse "venttiilit" olivat noin 4 jalkaa (n. 120 cm) leveät. Ne pyörivät aluksen pohjassa olleen jonkin verran neliömäisen ulkonevan keskuskappaleen ympäri.

"Itse en kuullut mitään, mutta ajattelin, mahtaisiko esineestä lähteä ääntä, joka tekisi kipeää hevoseni korvissa, koska tällä hetkellä se ravisteli hyvin raivokkaasti päätään", tohtori kertoi. "Olin siinä määrin vaikeuksissa hevoseni kanssa, että pystyin näkemään vain vilahduksia tapahtuneesta, mutta hetken kuluttua näin esineen lähtevän takaisin pilveensä ja koko muodostelma alkoi nousta kääntyen kohden lounasta. Se liikkui hyvin hitaasti, kiirettä pitämättä, ja liikkeelle lähtiessään pilvi muuttui pyörteisemmäksi ja alkoi hajota. Se jäi vanana jälkeen, kun tuo laite liikkui kohti taivaanrantaa ja katosi."

Nyt tohtori oli vihdoinkin päässyt pois hermostuneen hevosensa selästä ja suhteellisen rauhallisena hetkenä hänen pidellessään suitsia käsissään hän havaitsi pehmeän värisevän äänen, joka oli peräisin lähtevästä aluksesta. Hän matki tuota ääntä päästämällä huuliensa välistä äänen,

joka muistutti ilmassa edestakaisin nopeassa tahdissa heilutetun kepin viuhuvaa ääntä. Hän arveli, että äänen taajuus oli sama kuin pyörivien "venttiilien" kiertonopeus.

Kun tuolloin Calgary'ssa käymässä olleet White Allan ja ufologi tri Max Edwards (Victoria B.c.) kyselivät tohtorilta lisää yksityiskohtia, tämä piirsi sketsin siitä, mitä oli nähnyt (oheiset kuvat ovat Hal Crawfordin laatimia jäljennöksiä). Hän korosti, ettei minään hetkenä nähnyt aluksen yläosaa, mutta hänellä oli sellainen vaikutelma, että yläreunat kääntyivät ylöspäin ja sisäänpäin.

Pohjapuoli, jonka hän saattoi nähdä selvästi, oli yleisesti ottaen muodoltaan kovera ja käsitti oleellisesti edellä kuvatut kaksi samankeskistä "venttiiliä". "Venttiilit" olivat tummempia kuin aluksen muovimainen runko, jonka läpimitaksi hän arvioi 40 jalkaa (n. 12 m).

Erityisen huomiota herättävä piirre aluksessa oli pohjaosan keskustan ulkonäkö ja toiminta; hän arvioi sen läpimitaksi n. 10 jalkaa (n. 3 m) ja se kiinnittyi aluksen ulkoreunaan suippenevien säteittäisten tukien välityksellä.

"Siitä sojotti kolme tai neljä antennin tapais-

ta puikkoa", hän kertoi "ja näin niiden liik-
keestä, että koko laite (keskuskappale? suom.
huom.) pystyi kiertymään. Se saattoi kiertyä
hiukan yhteen suuntaan, pysähtyä ja jatkaa eteen-
päin tai kiertyä takaisin toiseen suuntaan.
Näiden tankojen tai antennien pituudet vaihteli-
vat 4 - 6 jalkaan (n. 1.2 - 1.8 m) ja antoivat
minulle vaikutelman tutkimuslaitteesta. Tosiasi-
assa koko keskuskupu näytti jonkinlaiselta ha-
vainntoasemalta."

Vaikka itse esineen reunus oli himmeä, niin pit-
kin sen etureunaa silminnäkijä havaitsi kirkkaan
sähkönsinisen valon esineen ilmestyessä pilves-
tä.

"Se oli kuin hitsauskaari", hän sanoi. Tohtori
kertoi edelleen, että tapahtuman jälkeisinä pa-
rina kolmena päivänä hänen hevosensa aristi ko-
vasti päättään ja hän epäili kokemuksen jotenkin
vaikuttaneen sen korviin. Valitettavasti kuiten-
kin vielä pahempaa oli tulossa, mikä viittasi
muuhunkin kuin pelkkään äänivaurioon.

Joidenkin viikkojen kuluttua tilanne muuttui on-
gelmalliseksi, kun tohtori huomasi tulehtuneilta
näyttävien täplien puhkeavan hevosen päähän.
Muutaman päivän sisällä nämä levisivät alas
kaulalle (Snippyn vauriot olivat samoilla koh-
din) ja struuman kaltainen turvotus tuli näky-
viin.

"Se oli kuin joukko kasvaimia", totesi Bill
Allan, joka meni katsomaan hevosta yhdessä On-
taron kasvatustieteiden liikkuvan TV-ryhmän
kanssa.

Viimeisen tiedon mukaan ei onnettoman eläimen
eläinlääkäri ollut kyennyt selvittämään, mistä
oli kyse; näytteitä vaikutuksen alaiselta alu-
eelta tutkitaan.

Tähän jo itsessään hämmäntävään tapahtumaketjuun
tohtori lisäsi vielä yhden ihmetystä herättävän
tapauksen. Hän kertoi, että vielä noin tunnin

ajan tuon oudon kulkuneuvon tapaamisen jälkeen
hänen hevosensa oli edelleen varsin rauhaton ja
hän antoi sille aikaa syödä ruohoa ja rauhoit-
tua.

"Mutta pian sen jälkeen kun olin noussut rat-
saille ja aloitimme paluumatkan, se alkoi taas
jäykistyä ja ajattelin: "Ei kai vaan toista sel-
laista!" Mutta nyt se ei ollut aivan yhtä rauha-
ton ja me jatkoimme eteenpäin, kunnes huomasin
jotakin pensaikossa. Ratsastin lähemmäksi ja
näin, että se oli kyljellään oleva hevonen, il-
meisesti kuollut. Omituista oli se, että sen nä-
kyvissä oleva kylki oli pahasti kärventynyt,
vaikka missään ei näkynyt merkkiäkään tulesta.
Mitä sitten olikin tapahtunut, sen oli täyty-
nyt sattua aivan äskettäin, koska tunsin vielä
palaneen karvan käryä ja kun laskeuduin alas
ja kosketin hevosta, se oli vielä lämmin.
Mikään ei myöskään viitannut kuoleman kan-
keuteen."

Tohtori ei aluksi yhdistänyt tätä löytöään UFO-
havaintoonsa. Sen sijaan hän matkan varrella
ilmoitti asiasta rutiininomaisesti eräälle
tuntemalleen nuorukaiselle, jonka perhe asui
lähellä ja he päättivät mennä seuraavana päi-
vänä katsomaan hevosta ja toteamaan, voisiko
sitä tunnistaa. Mutta seuraavana päivänä he
eivät löytäneet itse hevosta, vaikka löysivät-
kin helposti raadon jättämän painautuman. Hei-
dän suureksi hämmästykseksensä paikan ympärillä
oleva tiheä kasvillisuus oli ehjää ja koskema-
tonta vaikka oli selvää, että huomattavan ras-
kas kulkuneuvo olisi vaadittu ensinnäkin näin
kauas pensastoon pääsemiseksi ja toisekseen
raadon pois kuljettamiseksi.

Maisema oli niin koskematonta, että oli aivankuin
hevonen olisi ollut nostettu suoraan tuolta pai-
kalta ja hilattu pois ilmaitse!

Kylästä kuuluu kummaa. Aluksi tapahtuneesta vain kuiskailtiin. Nyt kummaa jo ihmetellään ja siitä väitellään. Aiheen molseen antoi kahden järkyttyneen kotiin saavuttaneen tytön, Helena ja Raija Mankisen kertomus. Kaksi heitä vastaan tiellä tullutta, miehiksi luulemaansa olentoa katosi tieltä yhtäkkiä samalla kun outo valoilmiö ilmestyi "näyttämölle". Himmeää punertavaa valoa hohtavan esineen on nähnyt myös tyttöjen veli Unto Mankinen.

Outo, havainnontekijöiden vanhempien maanviljelijä Eemil Mankisen ja hänen Alli-vaimonsa kertoman mukaan tytöt kovasti järkyttäneen tapaus sattui ensimmäisen pääsiäispäivän iltana lähellä kahtakymmentäyhtä. Siskokset olivat tällöin palaamassa läheisestä naapurista. Helenan ja Raijan ollessa kodistaan enää noin 150 metrin päässä heitä vastaan tuli aivan rintarinnan kävelien kaksi tummiin pukeutunutta miehiltä näyttävää henkilöä. Kun vastaantulijat olivat lähes tyttöjen kohdalla katosivat nämä tieltä Helenalle ja Raijalle käsittämättömällä tavalla sen lyhyen hetken aikana kun heidän katseensa kohdistui yllättäen ilmeistyneeseen tien oikealla puolella puiden latvojen korkeudella lentävään himmeää punertavaa valoa hohtavaan esineeseen. Oudon havainnon pelästyttämistä ja järkyttymistä tytöt juoksivat kotiin missä kertoivat tapahtumasta. Maanviljelijä Mankinen kertoo, että hän lähti heti tutkimaan tapahtuma-aluetta löytämättä mitään selitystä tyttöjen kuvaamalle tapahtumalle. Myös outojen liikkujen poistuminen metsään ja

naapuritaloon päätyvästi tieltä tulematta ilmi ei tunnu mahdolliselta. Ymmärrettävästi eivät pysty myöskään Helena (14) ja Raija (16) havaintoaan selittämään. Tyttöjen järkytystä on omiaan kuvaamaan se etteivät he vielääkään, vaikka tapauksesta on kulunutkin jo toista viikkoa, lähde ulos pimeän tultua.

Uskoako vai eikö — Sonkajärvelläkin ufo

Mankisen siskosten kertomus on herättänyt naapurien ja kyläläisten keskuudessa monia arvailuja ja väittelyjä. On niitä jotka puntaoivat vakavasti tyttöjen kertomuksen yksityiskohtia ja on niitä jotka pitävät tapahtumaa kertojien mielikuvituksen tuotteena. Helenan ja Raijan kertomusta tukee heidän Unto-veljensä (21) samoihin aikoihin tekemä havainto oudosta hiljaa lentävästä esineestä noin kahden kilometrin päässä hänen ollessa palaamassa autolla Sukevalta kotinsa Sukevanmäelle.

— Valkea tuollaisia juttuja on uskoa, mutta kun tuntee kertojat ei enää tiedä mitä tehdä, sanoo Heikkilän talon lähinaapuri maanviljelijä Paavo Savolainen. Hän pitää Unto Mankista miehenä mikä ei tyhjiä horise ja samaan sarjaan hän luokittelee myös Helenan ja Raijan.

Ehkä merkittävä tapahtumissa on se, että myös Sonkajärvellä kerrotaan ufon liikkuneen. Tällä havainto on tehty viime perjantaina noin kello 23. Hiljaa liikkuva, valoa heijastava esine havaittiin puiden latvojen alapuolella peltoaukeaman kohdalla. Esineen kerrotaan lentäneen ikäänkuin hileman vaappuen ja sen valojen sammuneen muutamien kymmenien sekunttien kuluttua havainnon teosta. Havainnon on tehnyt noin viisikymmentävuotias mieshenkilö. O. H.

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki

Timo Pyhälä puh. 650995
os. Pietarinkatu 8 B 11

Jyväskylä

Jouko Vaara puh. 941 - 213405
os. Käyräkatu 5 B 14

Kemi

Kari Kuure
os. PL 13
94100 Kemi

Kotka

Osmo Kontula
os. 54480 Nokkala

Lahti

"UFO 78"
Jorma Leinonen
os. Puistokatu 9 A 26
15100 Lahti 10

Lappeenranta

"UFO 66"
Tapani Kuningas puh. Uro 71
os. Uro kk

Mikkeli

Matti Kinnunen puh. 26033
os. Sairila Visulahti

Nurmijärvi

Viljo Penttilä puh. 204034
os. Nurmijärvi kk

Pori

Jarl Lund puh. 939-15908
os. Valtakatu 5 D

Savonlinna

Pekka Sarnila puh. 23532
os. Rantala 57510 Savonlinna 51

Seinäjoki

Runar Smedlund puh. 961-14719

Tampere

Riitta Halme
os. Kuoppamäentie 19 B 10
Nekala

Vaasa

Keijo Muukka puh. 961-211525
os. Hyttystie 5 C 24

VIMANA

Vimana 2/1972

UFO-sight in Nastola

Mirjam Loise, a teacher, tells the following:

On November 10, 1970, I had an experience which altered my attitude to life. When walking with my dog I saw a huge, shining object in the sky. It was like a big moon emerging yellowish light. Its surface was even. It was moving slowly. In order to get witnesses for this event I went to Mr. Virtanen, a well-known weather prophet. I also fetched my son. Together we saw the light object which was now like a huge, bright cloud. Then the cloud lost height, lost some of its light and moved slowly out of sight. We were watching it for about 45 minutes. After this happened I have got really interested in everything concerning UFOs.

Mrs. Virtanen who watched the sight together with her husband tells: The object turned in a circle. It was looking for a place. It was like a round object with clear limits. It had a separate bottom which rose up to the middle. The color could not be discerned, but it was bright. After a while the object moved away making a few movements, it was going in a circle and we were thinking that the motor might have gone wrong and that it was going to descend. A bright light was emerging from it. The light was so bright that it hurt the eyes. In the light there were several colors. There must have been a great heat in the object to give rise to such a strong light.

Strange human beings and lights in Sukevala

Two sisters, Helena (14) and Raija (16) Mankinen have had a strange experience. The girls had a sight on Easter around 9 p.m. When about 150 meters from their home two men dressed in black were approaching them. When they were quite near they suddenly disappeared. At the same time a glowing object with a redish light could be seen. It flew above the tree tops. The girls run home and told their father. When he came to the place nothing could be seen anymore. Their brother Unto (21) saw the same object when returning home in a car. According to people in the village, the Mankinen children are all very reliable. Therefore they do not doubt that they really have had strange visitors from the space in their village.

VIMANA

1972

3

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Jarl Lund

Vuotuinen jäsenmaksu 15 mk

Yhdistyksen postiosoite:
PL 101

00101 Helsinki 10

Postisiirtotili 1292 00 - 8

V I M A N A on neljä kertaa
vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

Copyright VIMANA
PL 101
00101 Helsinki 10

1972

3

Ufokirjoja ilmestynyt

Suomenkielisille kirjamarkkinoille on viime vuosina ilmaantunut melkoinen joukko "ufoja koskevia tai niitä sivuavia teoksia ja lukijoitakin on ilmeisesti riittänyt, ainakin myyntiluvuista päätellen. Olisi hyvin kiintoisaa, mikäli tehtäisiin perusteellinen tutkimus ufokirjojen todellisesta osuudesta väestön lukutottumuksissa. Herää useita kysymyksiä: Koetaanko ufokirjat pääasiassa tiedollisina vai viihteellisinä anteina? Minkälaisien kirjojen ohella ne ovat sijoittuneet luetuimpien kirjojen listalle? Minkälaisia herätteitä ne ovat antaneet? Ketkä ovat niitä eniten hankkineet ja miksi? Minkälainen kirjallisuus on mahdollisesti joutunut ufokirjojen menestyksestä kärsimään? Luulisi, että tästä riittäisi aihetta vähintäänkin yliopistolliseksi laudatututkimukseksi, ajankohtaisia ja tärkeitä kysymyksiä, joiden pitäisi kiinnostaa yhteiskuntatieteilijöitä ja monia muitakin.

Ufokirjallisuus on varsin monivivahteista, tosin leimaa-antavin piirre on yksityisten havaintoraporttien runsas esittely analyysin

ja syvemmälle luotaavan pohdiskelun jäädessä vähemmälle. Poikkeuksena jälkimmäisessä suhteessa on suomeksi äskettäin käännetty Humanoidit (Charles Bowen toim.) josta löytyy paitsi analyysin aihetta, myös analyysia ja pyrkimystä aineiston pohjalta tapahtuvaan mielekkääseenkin pohdiskeluun.

Edellä esitettiin kysymys ufokirjojen aiheuttamista herätteistä. On hiukan haikeana todettava, että harva ufokirja on pystynyt viitoittamaan lukijaansa tieteen virvoittaville vesille; olisi kaunista, jos niinkin paljon luettu tieteellistä kysymyksenasettelua sivuava kirjalaaji pystyisi opastamaan tieteen metodin ymmärtämiseen ja käyttöön.

Joka tapauksessa toivomme lukijoillemme kiintoisia, mutta samalla kriittisen tarkkaavaisuuden sävyttämiä hetkiä tämän syksyn uutuuskirjojen parissa.

Uusimmat suomeksi ilmestyneet
ufokirjat:

Charles Bowen: Humanoidit
(Otava)

Tapani Kuningas: Operaatio UFO
(Kustannus Oy Jaanes)

Soini Lax: Pudasjärven UFOT
(Kirjayhtymä)

Reijo Sjögren: Mies toisesta maailmasta
(Otava)

PUDASJÄRVEN UFOT

Soini Lax. Kirjayhtymä, Helsinki. Kirjakauppoihin 15.10.1972.

Pudasjärven ufoilmiöt ovat saaneet viime vuosina runsaasti julkisuutta. Ilmiöt ovat joutuneet myös ainutlaatuisen tutkimuksen kohteeksi. Ufotutkimus puolestaan on johtanut Pudasjärvellä voimakkaaseen tutkimustoimintaan myös muilla aloilla. Ufotutkijoista on näin ollen tullut uranuurtajia.

Nyt näistä Pudasjärven ilmiöistä seurannais-ilmiöineen ilmestyy kirja. Pudasjärvellä asuva kirjailija Soini Lax (edellisen syksyn kirja Pauli Nevala - Teuvan Rivakka) on kirjoittanut kirjan Pudasjärven Ufot. Kustantaja on luvannut kirjan kauppoihin lokakuun 15 päivänä.

Kirja on ensimmäinen tyhjentävä esitys Pudasjärven ufoista sekä kaikesta niihin liittyvästä. Lukija tulee toteamaan, että Pudasjärven ufot ovat ilmiönä huomattavasti laajempi ja mielenkiintoisempi kuin tähän asti on oletettu tai tiedetty. Ufoalueella asuvana, paikkakuntaa ja henkilöitä tuntevana kirjoittaja on päässyt, kuten sanotaan pintaa syvemmälle.

Kirja ei ole kuitenkaan esitys yksinomaan Pudasjärven ufoista, ilmiötä tarkastellaan myös yleisenä maailmanlaajuisena ongelmana. "Mitä ufot ovat? Mistä ne tulevat? Tulevatko ne ulkoavaruudesta? Mikä odottaa ihmiskuntaa ja maapalloa lähitulevaisuudessa?", kyselee kirjoittaja kirjan johdannossa. Kirjassa etsitään vastausta näihin kysymyksiin.

Erikoisen mielenkiintoisia tulevat olemaan selostukset Pudasjärvellä todetuista humanoidi-ilmiöistä, joista tähän mennessä on tiedetty vähän tai ei mitään. Lukija tulee havaitsemaan, että myös humanoidi-ilmiöt ovat ainakin eräiltä osin erikoisia Pudasjärvellä. Lukija muodostanee niistä oman käsityksensä, kuten muistakin kirjassa esitetyistä asioista.

Kirja on jaettu viiteen osaan: I Ufoilmiöitä, II Ufotutkimuksia, III Maaperätutkimuksia, IV Uraania, ufoja vai utopiaa, V Ufoja. Kukin osa jakautuu useihin otsikoituihin lukuihin, esimerkiksi: Näkymätön ufo, Ufojen jäljillä Särkivaarassa, Uusia ja vanhoja ilmiöitä, Ufokuvia, Renkaita metsässä, Kraatereita vetyfilmillä, Valtausvarauksia, Ufoja ei ole, Mätäsojan humanoidi, Vieraalta planeetalta, Kypäräpäisiä miehiä, Loistava voitto ufotutkijoille, Ufoja nousee maasta, Salaperäisiä rakennelmia, Uudentyyppisiä ufoja, Ufojen telakointi, jne.

Kyseessä on uudentyyppinen yhtenäinen ufokirja. Siinä mielessä se tuo mielenkiintoisen ja varmasti hyvin tarpeellisen lisän köyhään suomalaiseen ufokirjallisuuteen. Kirjassa esitellään myös uusi ufoteoria. Lehtilainauksia ei kirjassa juuri esiinny. Kirja on kuvitettu.

Myös Saapungin ufoilmiö saa lisävalaisua. Kirjoittaja ei kuulu ufotutkijoihin, mutta hän on seurannut läheltä kaikkia Pudasjärven ufotutkimuksia. Siten hän asiaan paneutuneena esittää arviointinsa tavallaan puolueettomana ulkopuolisena. Suoralta kädeltä hän ei pyri väittämään tai todistamaan asioita siten, että tämä olisi niin tai noin, vaan kertoo tapaukset ja jättää tosiasiaihin pohjalla johtopäätösten teon lukijalle.

Kirja on kirjoitettu eloisasti ja jännittävästi. Yhteisen juonen muodostaa ufo, tuo salaperäinen ja jännittävä, joka esiintyy mitä moninaisemmalla tavalla. Kirja Pudasjärven ufot osoittaa jälleen, että ufo on eräs aikakautemme mielenkiintoisimpia ilmiöitä. Kirja on myös reilu tunnustus ufotutkijoille: osoittaa heidän uranaukaisijan asemansa eräillä tutkimuksen aloilla.

Taisto Virtanen

SULLIVAN, WALTER We Are Not Alone
The Search for Intelligent
Life on Other Worlds.
Pelican Books.
1970

1. Emme ole yksin

"Vain yön hiljaisina hetkinä katseltavaksemme antautuva maailmankaikkeus on käsittämättömän laaja. Näyttää kuitenkin väistämättömältä, että sen suunnattomuuteen on kätkeytynyt elämää. Emme ole toistaiseksi tietoisia, onko se meidän ulottuvissamme, mutta kaikki tyyni olemme osana tässä kaikessa; me emme ole yksin."

Tämänlaisiin hehkeisiin visioihin päättää Walter Sullivan teoksensa, joka käsittelee älyllisen elämän esiintymismahdollisuuksia muualla avaruudessa. Sullivan kartoittaa osin totunnaisesti historiallisesti luotaen tätä tieteenyhteisössä käytyä keskustelua haksah-

taen sopivasti modernimpaan vastaavaan tutkimukseen. Sullivan pohtii osuvasti mm. aurinkokuntien ongelmavyöhytensä sääntönä vai poikkeuksena muualla maailmankaikkeudessa kuvaten viimein mielenkiintoisesti mm. Huangin esittämän mallin "elämälle suosiollisista kosmisista ehdoista". Edelleen Sullivan paneutuu laajakantoisesti elämän synnyn tematiikkaan: hän tarkastelee tuoreimpien tutkimusten valossa elämän biokemiallista perustaa ja käyttää puhetorvena useita tutkijoita, jotka ovat joutuneet tuon älyllisesti kirjoittavan kysymyksen eteen, minkälaisia ilmenemismuotoja älyllinen elämä muualla avaruudessa voisi saada. Vieraamme avaruudesta ovat useimmiten perin konkreettisia, näet meteoritutkimus on ollut jo pitkään pikanttina lisänä etsittäessä todisteita tai viitteitä maapallon ulkopuolelta peräisin olevista pieneliöistä. Näet tuon meteoritutkimuksen historia on perin opettavainen kertomus siitä mitä tiesimme, tiedämme ja saamme tietää. Toisin sanoen voimme arvioida tutkimusta ja sen saavutuksia avoimesti vasta silloin kun olemme vankasti sisäistäneet sen ongelmahistoriaa, sen vaivalloista etenemistä syvemmälle. Yhtä lailla myös Mars-kuume on opettavaista luettavaa, tuon punaiselta väikkyvän planeetan merkitys käynee avaimena ymmärrettäessä erinäisiä ihmismielen ailahduksia. Edelleen Sullivan käsittelee kirjassaan kuulua Ozma-projektia, siinä yritettiin napata mahdollisia signaaleja parista aurinkoamme lähellä olevasta kohteesta. Ozma-projektihan ei kantanut mitään "ihmeen" hedelmiä, se kannusti muita tutkijoita kritiikkiin ja uusiin oivalluksiin: alettiin etsiä muita mahdollisia viestintäkanavia. Esitettiin ajatuksia erilaisista oletetun muulla avaruudessa esiintyvän kulttuurin viestijöistä, joita voisi verrata vaikkapa Erkki Ahosen tieteisromaanissa Paikka nimeltä Plaston esiin-

tyviin "tunnustelijoihin". Tällainen viestintäongelmavyöhyden setvintä painautuu Sullivannin kynästä mieltäkiihottaviksi kokonaisnäkyviksi; Sullivan ote ei kuitenkaan herpoa: lukija tuntee olevansa jatkuvasti "tieteen varmassa suojeluksessa".

Lillyn delfiinitutkimukset selvittävät hauskaasti sitä tutkimuksen aluetta, jossa pyritään hahmottamaan eri biologisten lajien sisäisiä ja välisiä viestintämahdollisuuksia. Itse asiassa tämäntyyppinen tutkimus kuuluu osana siihen laajempaan kenttään, missä pyritään selvittämään älyllisen käyttäytymisen yleisiä peruspiirteitä. Tietystikin nämä tutkimukset pohjautuvat meidän mahdollisuuksiin tajuta, käsitellä tiettyjä käyttäytymismuotoja älyllisiksi. "Ei pidä mennä merta edemmäksi kalaan", saisi lukea monen ufotutkimusta harrastavan rintapielessä.

Viimein Sullivan kysyy otsikkonaan Entä jos onnistuisimmekin, miten kävisikään jos saisimme yhteyden meitä kehittyneempään sivilisaatioon, joka on kehkeytynyt maailmankaikkeuden kohdussa. Emme todellakaan tiedä, mutta meidän on lupa aavistaa asioita, nähdä utuisesti, saada tuntuma ikään kuin ennakolta. Tällainen yhteys eittämättä merkitsisi murrosta, murrosta, jonka ei tarvitse sopia meidän asteikkoomme ollakseen "kosmiseen harmoniaan kuuluvaa".

Raimo Heiskanen

INTERPLANETISTIT RY:n SYYSKOKOUS
sunnuntaina lokakuun 22 pnä klo 13
Balderin salissa Helsingissä Alek-
santeinkatu 12.

Neljännän kerran hiljennyimme ufo-tapausten äärellä; kuuntelimme, keskustelimme, kyselimme ja hämmästelimme. Turku tarjosi meille suotuisan tyyssijan, Turun ufo-kerho ry. hoiti taiten asiaankuuluvat järjestelyt, Turun ufo-kerho ry. sai "tuulet puhaltamaan", monenkirjava ohjelma upotti ihmisiä mietteisiin hienoissa tiloissa. Kiitämme, kiitämme Turun ufo-kerho ry:tä: saimme kuunnella monenlaisia asioita, saimme keskustella niitten pohjalta, saimme kysellä kuulumisia ja saimme hämmästellä uusia seikkoja, joita emme aikaisemmin ehkä olleet ottaneet lukuun.

On luontevaa ajatella, että ufo-ilmiöitten äärellä tapahtunut ja tapahtuva liikehdintä aiheuttaa monenlaisia "häiriöitä", "häiriöitä", jotka itsepintaisesti tunkeutuvat kaikkialle, missä pohdiskellaan ufoihin liittyviä kysymyksiä. Näet tuo ufojen aihepiiri on tavattomasti paisumaan päin, se iskee omalla painollaan, tallaa tervettä järkeä tai vuodattaa tunteisiin uutta kipinää, joka polttaa vain omalla liekillään.

Turun ufo-seminaarin ohjelma oli monenkirjava aiheistoltaan, juuri tämä on oire tuon "häiriön" olemassaolosta. Emme hallitse nimeksikään aihepiiriä, puhumme ristiin, olemme ymmärtävinämme toisiamme, koska olemme kokoontuneet yhteisen viirin alle, olemme "asiantuntijoita" vieraillla vesillä emmekä ole nimeksikään tiedollisesti vastuussa siitä, mitä sanomme tai ajattelemme. Ufojen kudelma kiehtoo, synnyttää näköaloja tai antaa aavistuksen "jostakin", mutta ikävän usein pimennämme tuon näkymän, emme ehkä riittävästi tiedosta asiayhteyksiä, emme kontrolloi kunnolla käyttämiämme lähteitä tai toimimme viljalti omaksumiemme oppien, kokemusten puhetorvina. Mutta meiltä jää usein

huomaamatta, että uteliaisuus kuuluu tutkimukseen ja tutkimus uteliaisuuteen.

Ottakaamme esimerkiksi ufo-päivien paneelikeskustelu, joka antanee poikkileikkauksenomaisen kuvan ufo-ilmiöihin liittyvistä kokemuksista ja uskomuksista. Mitä tuo paneeli itse asiassa antoi, minkälaisia tunnelmia se oli omiaan siivittämään? Epäilemättä erinäiset näkemykset tulvivat siitä esiin, hahmotettiin ihmisen osaa maailmankaikkeudessa; teosofia, spiritualismi, astrologia, luontainen uskonnollisuus, mystiset kokemukset, kontaktihenkilönä olemisen rooli ynnä monenkirjava yksityinen, lievän varautunut ufo-tutkimusmentaliteetti yrittivät saada aikaan kipinää, hallitsematonta kipinää yhteisen viirin alla. Näet ulkopuolinen saattaa vain hymähtää tällaisesta, hän ei ymmärrä tällaisen keitoksen ainesosia; jää ikävä sivumaku, julkisuus niittää voittojaan.

On tietenkin perin hankala sanoa, mikä sitten on keskeistä ufo-aiheiston erittelemiseksi. Niin, minkälaisista lähtökohdista voisimme saada jotakin mielenkiintoista irti. Meidän tulee vastaisuudessa enemmän tiedostaa omaksumiemme lähtökohtien taustaa, keskittyä terävämmin johonkin täsmennettyyn otaksumaan, meidän tulee seuloa ja meidän tulee kitkeä. Emme voi millään "omaksua, ottaa vastaan kaikkea", käsityksemme viettelevät meidät aina, meidän tulee olla valppaita, meidän on voitava keskustella eriytyneemmin.

Ufo-seminaareja vastaisuudessa suunniteltaessa olisi hyvä pitää mielessä nämä informaat-ion tulvan aiheuttamat "häiriöt", jotka niin kärkkäästi tekevät ufoista kummajaisia ja kummajaisista ufoja.

Raimo Heiskanen

HAVAINTO-Ilmoituksia

UFO MUURATJÄRVELLÄ

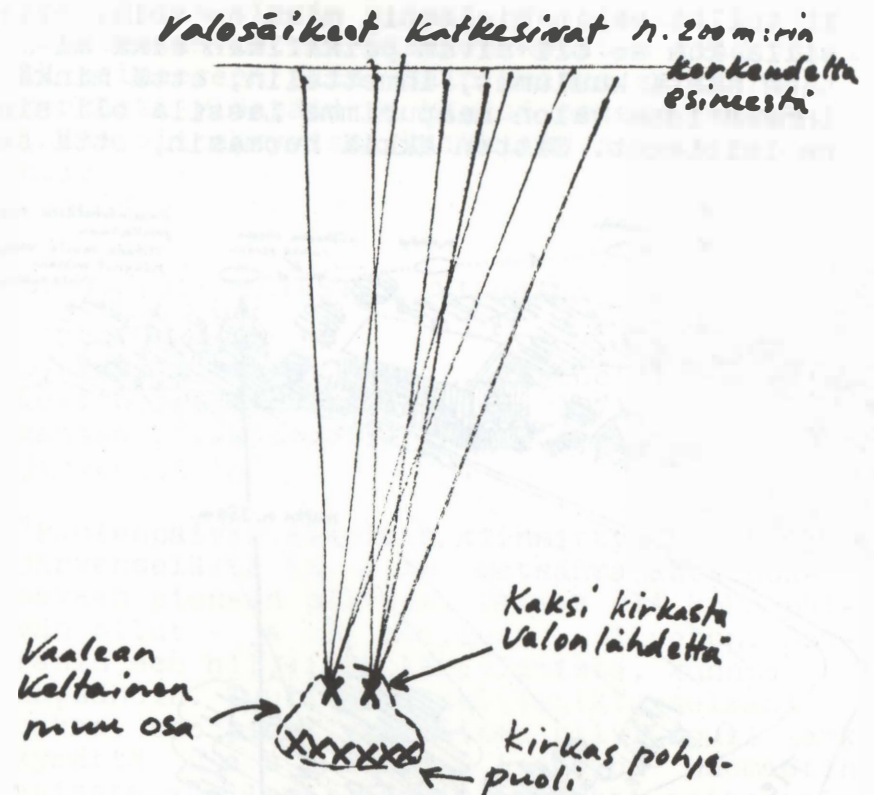
Trukinkuljettaja Aarne Molin (58) oli kuluvan vuoden kesällä viettämässä lomaansa Muuratjärvellä, joka sijaitsee Muuramessa Keski-Suomessa. Heinäkuun 26 päivän klo 7,50 hän koki aamuisella uintiretkellään seuraavaa: Uimasta palatessaan hänen silmiään häikäisi valo, joka tuli ylhäältä vasemmalta. (Kuu oli tuolloin katsojasta oikealla ja aurinko takana oikealla). Hän totesi, että häikäisyn aiheuttaja oli jokin hyvin kirkas ylhäällä taivaalla. Hetken kuluttua se joutui ilmeisesti pois auringon heijastuspiiristä, sillä nyt näkyi selvästi, että se oli suorakaiteen muotoinen hyvin kirkas hopean tai alumiinin värinen esine, joka näytti yhtä suurelta kuin 4 cm ojennetun käsivarren päässä. Esine kulki suoraviivaista rataa lounaasta koilliseen kadoten metsän taakse, sen vauhti oli suurempi kuin suihkukoneella.

HAVAINTOPAIKKA POHJOIS-VESSÖ

BIJURBÖLEN KYLÄ

Trukinkuljettaja Börje Granquist (45) heräsi yöllä 24.9.1972 noin kello 3 ja meni ulos. Hän näki taivaalla n. 60° korkeudella horisontista päärynänmuotoisen vaaleankeltaisen esineen. Se oli erittäin kirkas, omavaloinen ja se kellui paikallaan. Sen yläosassa näkyi kaksi valolähdettä, joista lähti voimakkaat valosäikeet ylöspäin n. 200 metrin korkeuteen,

jossa ne ikäänkuin leikkautuivat poikki. Esi-
neen pohja oli kirkkaasti valaistu, ja sen
koko oli noin viidennes kuun koosta. Siitä ei
kuulunut mitään ääntä. Esine oli arviolta
1 000 metrin korkeudella ja sen leveys oli
ehkä 30 metriä. Katseltuaan esinettä noin
puolen tunnin ajan Granquist meni takaisin
sisälle, jolloin esine jäi edelleen kellumaan
samalle paikalle, missä se oli koko ajan ol-
lut.

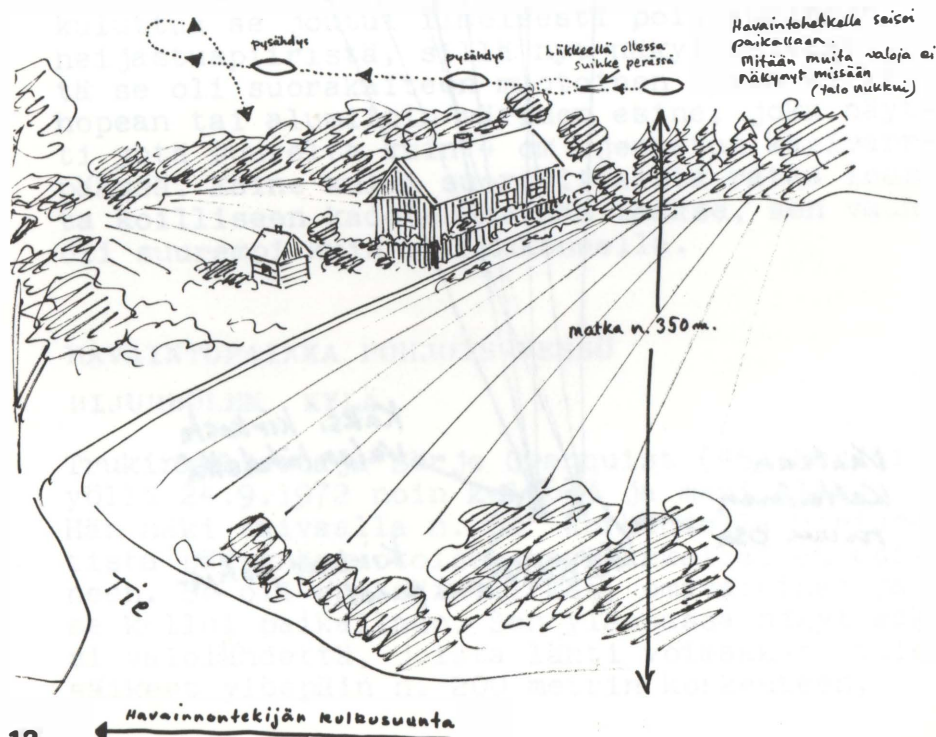

HAVAINTO LAMMIN KIRKONKYLÄSSÄ

Hannele Isola (16) kotoisin Lammilta kertoo viime toukokuussa Lammin kirkonkylässä koke-
mastaan:

Oli toukokuun 14 päivän ilta, olin palaamas-
sa bussilla kotiini, kello oli 24.10 kun ko-
tini tienhaarassa huomasin naapuritalon
(matkaa n. 350 m) yllä pellon reunan ja pui-
den latvojen yläpuolella aika suuren, - noin
6 m leveän - soikean, litteän valon, jolla
oli terävät ääriviivat. Se oli väriltään vi-
hertävän fosforimainen.

Ei tullut ensin mieleeni, mikä se voisi olla,
sillä kun se oli aivan paikallaan eikä mi-
tään ääntä kuulunut, ihmettelin, että minkä
ihmeen ison valon naapurimme Lassila oli sin-
ne laittanut. Sitten äkkiä huomasin, että se

alkoi hitaasti liikkua meidän taloomme päin. Silloinkaan en hätkähtänyt enkä tajunnut, mi-
kä se oli. Sitten näin, että sen perästä lähti
vaalea suihke, joka oli vaaleampi kuin it-
se esine. Esine pysähtyi hetkeksi ja lähti
taas hyvin hitaasti liikkeelle edelleen mei-
dän taloomme kohti koko ajan loivasti nousten.
Taas se pysähtyi - suihke näkyi koko ajan sen
perässä kun se liikkui - mutta hävisi, kun
esine pysähtyi. Nyt se lähti liikkeelle no-
peammin. Ja nyt vasta pelästyin, kun mieleeni
tuli, että kenties tuo on nyt se UFO. Olin hyvin
vähän tutustunut UFO-kirjallisuuteen ja mie-
lessäni pyörivät nyt ne negatiiviset tapauk-
set, joita tiesin niistä. Peloissani lähdin
juoksemaan kotiin päin vilkaisten aina välil-
lä esineeseen päin. Näin kuinka se kaarsi
jyrkästi ylöspäin ja hävisi metsän taakse.
Esine oli näkyvissä kaikkiaan noin 3 minuut-
tia.

UFOT PILKKIMIESTEN VIERAINA

Jyväskyläläinen Jorma L. kertoo mitä hän
koki ollessaan maaliskuussa 1971 appensa
kanssa pilkkiongella keskisuomalaisella
järvenjäällä :

"Puolenpäivän aikoihin kiinnittyi huomioni
järvenselältä (n. 2 km) metsänrajasta nou-
semaan pieneen pilveen. Taivas oli koko päi-
vän ollut - ja oli edelleen - pilvetön. Seu-
rasin sen hiljaista lähestymistä, kunnes
häpsähdin. Tuuli kävi selvästikin selkäni
takaa, tuo pieni yksinäinen pilvi nousi järk-
kymättä v a s t a t u u l e e n. Huomautin
asiasta apelleni, hänkin vakuutti asian vai-
kuttavan merkilliseltä. Tällöin otin pilves-
tä valokuvan vieressäni olleella kameralla-

ni. Pilvi oli tällöin n. 5 km etäisyydellä, korkeutta n. 600-800 m. Otin vielä toisen kuvan, jossa näkyy appeni ja esine hieman suurempana.

Tällöin "tunsin" paremmin kuin näin pilven sykkivän punaisen ja sinisen valon heijastuksia. Käteni vapisivat ja tunsin jonkinmoista pelkoa, joka ei tuntunut olevan lähtöisin itsestäni. Otin vielä kolmannen kuvan (sitä ei ole kehitetty, negatiivi kuitenkin onnistunut).

Lähdin juosten mökille hakemaan kiikaria (matkaa n. 200 m). Rannalla vilkaisin vielä pilveä, se oli paikoillaan. Viivyin hakumatkalla korkeintaan 20 sekuntia, ja tullessani rantaan pilvi oli poissa. Kävelin appeni luokse taivaalle tähyillen, se pysyi tyhjänä. Kysyin, näkikö hän sen poistuvan. Hän sanoi sen palanneen tulosuuntaansa jättäen jälkeensä punaisen juovan. Hetkeä myöhemmin huomasin metsänrajan yläpuolella vastarannalla (etäisyys ainakin 3 km) kaksi pitkänomaista pilveä. Aloin seurata niitä kiikarilla. Käsieni vapinan vuoksi se oli hankalaa. Kiikari 20 x 50. Pilvet tuntuivat liikkuvan päittäin, aivankuin suutelevan ja taas eroavan. Sitten toisesta näkyi irtoavan viisi pienempää palloa. Näillä ei ollut pilvipeitettä, vaan ne loistivat kuin pienet lamput. Otin tästäkin valokuvan, vaikka etäisyyden vuoksi siinä tuskin mitään selvää erottaa (negatiivia ei ole kehitetty).

Tämä viisikko teki peräkanaa jonkinlaisen koukkauksen käsittäakseni hyvin suurella nopeudella, sukeltaen takaisin pilveen. Pilvet etäänntyivät tämän jälkeen hitaasti, lopulta niiden seuraaminen kiikarillakin kävi mahdottomaksi. Tavallisuudesta poikkeavaa ei tämän jälkeen esiintynyt."

(Riittävän terävän suurennoksen saaminen kuvista osoittautui ylivoimaiseksi, toim.)

VALOILMIÖITÄ TAMPEREEN TAIVAALLA

Elokuun 20 p:nä 1972 klo 22.55-23.00 näimme ystävänä Maarit Merimaa ja minä ufoaallon taivaalla. Huomasin valon välähdyksen eteläisellä taivaalla. Ihmettelin, mikä se mahtoi olla. Olin ollut ikkunassa noin 5 minuuttia, kun ufoaalto alkoi. Näin yhden ufon lentävän etelästä pohjoiseen hyvin suurella nopeudella. Kutsuin Maarit Merimaan myös ikkunaan. Hetken kuluttua 5 ufoa ilmestyi eteläiseltä taivaalta lentäen pohjoiseen ensin selvässä muodostelmassa, kunnes keskellä oleva ufo alkoi käyttäytyä omituisesti. Se kiemurteli neljän ufon keskellä pysyen kuitenkin muodostelmassa. Muodostelma oli X-kirjaimen muotoinen, siis kaksi ufoa molemmilla sivustoilla ja yksi keskellä. Ufot olivat kirkkaita. Ne lensivät noin 500-600 metrin korkeudella pilvien alapuolella. Mitään ääntä ei kuulunut. Edelleen ufot olivat kirkkaan valkoisia kananmunan muotoisia ja kokoisia maasta nähtyinä. Nämä viisi ufoa näimme molemmat. Tämän jälkeen näimme 2 ufoa. Toinen ilmestyi idästä toinen lännestä. Ne kaarttoivat laajasaa kaareissa lähten toisiaan, kunnes aivan lähellä toisiaan jatkoivat matkaansa länteen. Tämän jälkeen ilmestyi vielä yksi ufo. Se tuli etelästä ja eteni pohjoista kohti. Sen ollessa aivan päittemme yläpuolella näimme sen muodon, joka oli puolikuun muoto, alhaalta päin nähtynä. Koko havainnon kesto-aika oli, kuten alussa jo mainitsin, noin 5 minuuttia. Sää havainnon aikana oli puolipilvinen.

Paul Kronlund

Norjalainen ufotutkimusjärjestö Norsk UFO-Center on lähettänyt yhdistyksellemme tietoa ja tänä vuonna kesäkuun aikana eräissä Lyngen- ja Nansen-vuonojen saarissa havaituista selittämättömistä painanteista.

Jäljet ovat sijainneet hiekkarannoilla melko lähellä merta, niin lähellä, että ne joutuivat nousuveden alle. Jäljet olivat suurimmaksi osaksi kolmionmuotoisia, 25-40 cm syviä ja 1,5 m leveitä pystysuoria painanteita, sirottuneina n. 25 m laajuiselle alueelle ja antoivat vaikutelman, että ovat hyvin painavan esineen aiheuttamia. Mielenkiintoista on, että löytöpaikat Kjølsøya, Leirvikholmen ja Varpneset sijaitsevat samalla suoralla viivalla. Painanteet ovat herättäneet suurta huomiota Norjassa; mm. poliisit ovat tutkineet paikat tarkkaan ja lentokoneista käsin on suoritettu kuvauksia.

Norsk UFO-Center on suorittanut radioaktiivisuuden mittauksia jälkien löytöpaikoilla ja todennut, että ainakin Leirvikholmenin painanteissa on merkkejä nopeasti hajoavasta radioaktiivisesta aineesta, joka ei voi olla peräisin maaperästä.

Painanteiden alkuperästä on esitetty erilaisia olettamuksia: on esimerkiksi ajateltu, että nousuveden mukana rannalle joutuneet jäälohkareet tai ajalehtivät ponttoonit olisivat näiden jättiläismäisten jälkien takana. Kyseiset selitykset eivät useista syistä tunnu järkeviltä. Vastaavankaltaisia painanteita on löydetty myös Antenista Ruotsissa; kyseiseen tapaukseen liittyi myös hohtavien esineiden havainnot.

Odotamme kiinnostuneina tarkempia tietoja Norjan viimekesäisistä ilmiöistä.

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki	Timo Pyhälä puh. 650995 os. Pietarinkatu 8 B 11
Jyväskylä	Jouko Vaara puh. 941 - 213405 os. Käyräkatu 5 B 14
Kemi	Kari Kuure os. PL 13 94100 Kemi
Kotka	Osmo Kontula os. 54480 Nokkala
Lahti	"UFO 78" Jorma Leinonen os. Puistokatu 9 A 26 15100 Lahti 10
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas puh. Uro 71 os. Uro kk
Mikkeli	Matti Kinnunen puh. 26033 os. Sairila Visulahti
Nurmijärvi	Viljo Penttilä puh. 204034 os. Nurmijärvi kk
Pori	Jarl Lund puh. 939-15908 os. Valtakatu 5 D
Savonlinna	Pekka Sarnila puh. 23532 os. Rantala 57510 Savonlinna 51
Seinäjoki	Runar Smedlund puh. 961-14719
Tampere	Veikko Nurmi puh. 931-680211 os. Huvilakatu 2 22970 Pirkkala 7
Vaasa	Keijo Muukka puh. 961-211525 os. Hyttystie 5 C 24

VIMANA

VIMANA

1972

4

VIMANA

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Jarl Lund

Vuotuinen jäsenmaksu 15 mk

Yhdistyksen postiosoite:
PL 101

00101 Helsinki 10

Postisiirtotili 1292 00 - 8

V I M A N A on neljä kertaa
vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

Copyright VIMANA
PL 101
00101 Helsinki 10

1972 4

VIMANA

Kymmenvuotistaipaleelta

Jo vuodesta 1947 alkaen oli Suomen lehdistössä ollut uutisia maapallolla tehdyistä ufohavainnoista sekä asianharrastajien laatimia selostuksia ensimmäisistä alaa käsittelevistä teoksista. Joel Rehnströmin aloitteesta perustettu Lentolautasliitto oli toimittanut lehdistön välityksellä tiedustelun Suomessa tehdyistä havainnoista, ja hänen perustamansa Kustannusosakeyhtiö Vimana oli julkaissut keväällä 1962 George Adamskin, Desmond Leslien ja Daniel W. Fryn kirjoittamat neljä ensimmäiseksi suomennettua ufo-teosta.

Helsingin Yliopistolla marraskuun 21 päivänä 1962 pidetyn esitelmätilaisuuden jälkeen siirtyi parikymmentä asianharrastajaa Aleksanterinkadun Hildénin kahvilan kabinettiin, jossa pidettiin Interplanetistit r.y. - Interplanetisterna r.f.:n perustava kokous. Sääntöjen mukaan "Yhdistyksen tarkoituksena on suorittaa lentolautasiksi nimettävien esineiden tutkimista ja niistä saatavien tietojen keräämistä ja levittämistä julkaisemalla painotuotteita sekä järjestämällä esitelmä- ja keskustelutilaisuuksia ym tavoilla, siten toimien koko maassa alan harrastajien, interplanetistien, yhdyssiteenä. Yhdistys on epäpoliittinen."

Yhdistyksen ensimmäiseen hallitukseen tulivat valituiksi Arvi Merikallio puheenjohtajana, Jaakko Kukkonen varapuheenjohtajana, Joel Reiström sihteerinä, Ilpo Koskinen teknillisenä asiantuntijana ja Brita Lagerblad rahastonhoitajana.

Vähäisestä alusta yhdistyksen perustamisen aikana on ufo-tietous ja -harrastus levinnyt maassamme laajoihin piireihin. Tässä tietouden levittämistyössä on interplanetisteilla ollut merkittävä osuutensa. Onhan sen toimesta levitetty havaintolomakkeita, suoritettu havaintopaikoilla tutkimuksia, kerätty suuri kokoelma lehtileikkeitä, järjestetty esitelmätilaisuuksia suurelle yleisölle sekä tiedotustilaisuuksia lehdistölle, esitelmöity pyydettyäessä seuroissa, yhdistyksissä, opistoissa ym, levitetty tietoutta lehtikirjoituksin, radiossa ja televisiossa. Seura toimitti vuosina 1964 - 1966 Lentolautaslehteä, jota jaettiin jäsenille sekä informaatiomielessä myös kouluille ja opistoille. Vuodesta 1967 lähtien on ilmestynyt jäsenlehti VIMANA neljänä numerona vuosittain. Sen päätoimittajana on ollut koko ajan Aili Nurmiaho ja toimitussihteerinä Pekka Teerikorpi. Yhdistyksen kustantamana ilmestyi vuonna 1966 Rolf Telanon teoksen "A Spacewoman Speaks" suomenos "Borealis: Tulemme avaruudesta".

Yhdistyksen jäsenmäärä on ollut jatkuvassa nousussa, alkaen muutamasta kymmenestä se on kivunnut lähes kahdeksaansataan. Jäsenistö kattaa koko maan Lapin perukoita myöten. Kolmetoista paikalliskerhoa on perustettu eri paikkakunnille. Itsenäisinä yhdistyksinä toimii Oulussa POHJOIS-SUOMEN UFO-TUTKIMUS ry. ja Turussa TURUN UFO ry.

Yhdistyksen puheenjohtajina ovat toimineet Arvi Merikallio vv. 1962 - 1965, Ilpo Koskinen vv. 1965 - 1970, Tapani Kuningas vv. 1970 - 1972 ja viime vuosikokouksen valitsemana Jarl Lund.

K.L.

HAVAINTO-Ilmoituksia

- UFO LIIKKUI POHJOIS-PÄIJÄNTEELLÄ JA SATAKUNNASSA

Viime lokakuun 27. päivän vastaisena yönä nähtiin Korpilahdella, Kankaanpäässä, Pomarkussa, Jämijärvellä, Laviassa, Ikaalisissa, Mäntyluodossa tunnistamattoman valoilmion liikkuvan taivaalla puolen yön tienoilla.

Ilmiöstä kertovat sanomalehdet Itä-Häme 28.10. sekä Satakunnan Kansa 31.10. ja 1.11. seuraavaa:

Korpilahdella Kärkisten lossilla havaitsivat mainittuna yönä klo 0.15 neljä matkustavaista ja lossin kuljettaja Reino Koskinen koillisen suunnassa voimakkaan valon, jolla oli alaspäin suuntautuva pyrstö. Sitten valo tiivistyi tavallisen tähden kokoiseksi ja alkoi liikkua alaspäin suureten koko ajan ja samalla sen ympärille muodostui yhä voimakkaampi sumukerros. Metsän taakse painuessaan valoilmio oli suurempi kuin täysikuu. Ilmiö kesti noin neljän minuutin ajan.

Ikaalisten Röyhiössä asuva maanviljelijä Ensio Mäkelä oli mainittuna yönä palaamassa autollaan kotiinsa, kun hän kotipihalle tultuaan havaitsi noin klo 0,30 kirkkaan valopallon leijailevan 200 - 300 metrin päässä Saima Tervaojan omistaman aution talon yläpuolella. Korkeus maanpinnasta oli n. 50 metriä. Se teki edestakaista liikettä kolmen, neljän minuutin ajan eikä siitä kuulunut mitään ääntä. Maanviljelijä Mäkelä luuli sitä ensin kuuksi, mutta havaitsi sitten, että kuu paistoi aivan toiselta

suunnalta. Esineen kirkkaus voitti kuun valon ja siitä lähti häikäisevän kirkas valokiila maata kohti. Mäkelä katseli edestakaisin liikkuvaa esinettä vähän aikaa, mutta kun esine alkoi lähestyä häntä, hän pelästyi ja juoksi sisälle taloon. Hän herätti vaimonsa, joka ehti nähdä esineen noin minuutin ajan. Mäkelä yritti katsoa esinettä kiikarilla, mutta esineen kirkkaus häikäisi silmät. Kun Mäkelät sytyttivät valot, esine häipyi nopeasti pohjoista kohti. Tällöin esine näkyi paljon suurempana ja punertavana ja se jätti jälkeensä savupilven, joka leijaili ilmassa noin 2 - 3 minuuttia. Mäkelällä oli autossa kamera, mutta hän hätäntyi näkemästään siinä määrin, ettei huomannut ottaa esineestä valokuvaa.

Insinööri Pauli Ahjokivi Kankaanpäästä oli samana yönä palaamassa Porista kotiinsa. Hänen mukanaan autossa oli kolme muuta henkilöä. Pomarkun Honkakoskella seurue havaitsi voimakkaan valoilmion. Katselijoina näytti siltä kuin kirkas esine olisi pudonnut ilmakehän halki maahan. Sillä oli ylöspäin levenevä pyrstö. Kirkkaan kuutamon vuoksi pyrstö oli selvästi näkyvissä. Esine näkyi 4 - 5 minuutin ajan. Se putosi horisonttiin asti ja sen kajastus näkyi vielä puiden latvojen takaa. Ins.

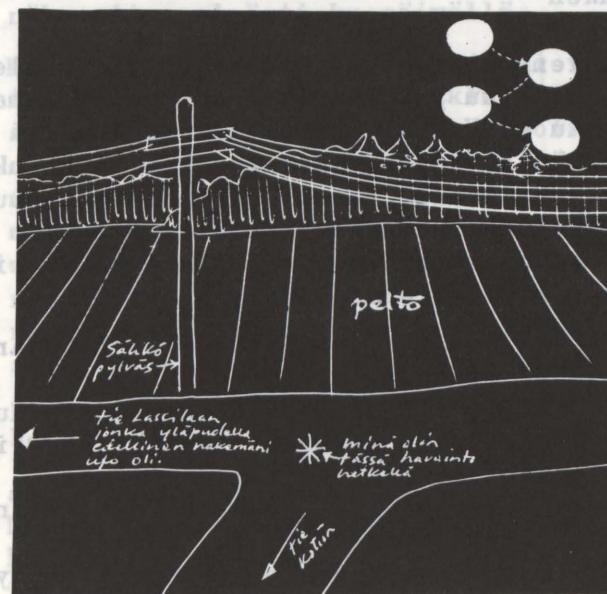
Ahiokiien arvion mukaan esine oli 10 - 15 kilometrin päässä.

Niinisalon sääaseman päivystäjä sotamies Tapio Suksi havaitsi samana yönä klo 1 eteläisellä taivaalla liikkuvan valon. Se liikkui horisontin tasossa ja oli näkyvissä vain vähän aikaa, joten Suksi tulkit-
si sen tähden lennoksi.

HAVAITO LAMMILLA

Opiskelija Hennele Isola (16) Lammilta, jonka ufohavainnosta kerroimme VIMANAN numerossa 3/1972 sivu 12, kertoo viime lokakuussa tekemästään havainnosta seuraavaa:

"Olin koiran kanssa iltakävelyllä lokakuun 7.pnä tänä vuonna. Sää oli puolipilvistä ja tuntui olevan pakkasen puolella. Tähtiä näkyi vaikkei ollut täysin tähtikirkas taivas. Seisoskelin kotini tienhaarassa ja olin jo tovin katsellut tähtitaivasta, kun äkkiä huomasin oudon ison valon alempana n. 30° horisontin yläpuolella. Se oli silloin paljon metsän yläpuolella, mutta tuli koko ajan putoavan lehden tavoin alas-päin, heilahdellen sivulta toiselle, mutta hyvin nopeata vauhtia. Valo ei ollut täysin kirkas, se näytti kiinteältä ja se oli selvästi oma-valoinen (ei heijastuma). Kun se oli tehnyt kolme heilahdusta, oli se tullut aivan metsänreunan yläpuolelle ja enempää en jäänyt katsomaan, sillä pelkäsin tosiaan sitä niin, että käännyin ympäri ja juoksin kotiin minkä ehdin. Koira ei reagoinut ko. ilmiöön, ei kai ehtinyt huomata kun kiskaisin sen mukaani. Havainto tapahtui klo 21,00 ja esine tuli kuin tyhjästä."

KANSAN SUUSTA

Suomen Kansan Murrekirjasta on länsimurteiden näytteiden ohella luettavissa seuraavanlaisia kertomuksia "vanhan kansan" kokemuksista tuolloin tuntemattomista valoilmiöistä:

Ku taivah aukeh

Minä muistan yhlen merkillisen kirkkauden lapsuolestani kotona ennen, ku yhtenä pimeenä syksyehtoonä tuli äkkiä niinku kirkkah päivä vähäksi aikaa. Ei se salama ollu, ku se kesti kauvat aikaa eikä ukkonen, muu kirkkaus sooli, Ikeeni minen muista, mutta alle rippihkoulun minä silloiten olin, mä tiän sen siitä ku ma kotona vielä olin, ja kohta ku ripille peesin menin tälilleni piiaksi.

Sooli niin puhteen aikaa, ku vaimoväet oli ehtookarjalla ja mihinkä ne miähekki oli menneet. Pirtti oli ihan pimee, kunnei silloin vielä lamppuja pruu-kattu, ja minä liikuttelin sisareni lasta, ja Piiparin plikat oli kans meillä. Meitillä oli aina semmosta kuntturia keskemme ja juaksahlimme, niinku muksut juaksi ennen kyläsih kylih, toistemme tykönä, ku nooli niin nurkkanurkin ennen meilän ky-

länki talot. Me istumme peräklasin piäleh ja krupistiin keskenämme ja nauraa prekotimme. Silloin oli kotonani rualilla semmonen Kreeta-niminen vaimoihminen. Se kuteli pimeenpäin pesän eleh kulinta. Ennen pilettiin rualilla semmottia vanhoja, huanvoja ihmisiä, jokkei enee voineet itteensä elättee. - Se Kreeta oli kovin äree mukuloille, ja tykkähköhän että me hänelle nauromme, se rupeh meitiä lointeleen. Mitä me hällä nauromme, ja nooli niin kovah tyyrih Piiparin plikakki ja minä samaten, mutta se toru meitä kutaki ja pelootteli mailmallopulla ja pitkäsen tulella. - Lasten jee semmottet niin miäleen.

Plikkojen piti lähtee juuri kotionsa, mutta kuinka se niin rookahki, siinä samah tuli koko pirtti ihan valkoseksi, niinku kaikkein kirkkaampana päiväsyllämmenä. Minä muistan, ku oli muurinnurkah päretpölkkyjen nenäs sänkyraitia kuivamah ku oli pyykis olleet, niin ne kullaili silmih ku jokku haamut valkosih vaatteih, ja päretorsilta kiikku pari kukkoo, ku oli päivällä tapettu, niin nekin näky niin selvästi ku päivällä.

Me luulimme ensin, että on josai valkeenvaara, mutta kun me vilkasimme peräklasista pihalle, niin sillon juuri taivas siälä Höytölän peellä aukeh oikein isostansa, ja meitin silmämme huikaantu siitä kirkkaulesta, ja me peleestymme niin että putoimme konttillemme penkin viäreeseen. Me luulimme vaan että mailmalloppu tulee ja olotimme sitä viimestä rysählystä ja rukoilimme siinä itteksemme. Sitä minä en sitte tiälä kuinka se loppu, ku minä pilin silmiäni kiinni, ku se kirkkauh teki niin pahaa silmille, mutta sen minä muistan, ku äiten tuli pirttiin ja otti päreeseen valkeen, niin siinä me vielä olimme konttusillamme ja tärisimme ja tutisimme kaikin. Äiten oli ollu juuri ottamah lalosta heiniä ja oli kans kovasti peleestyny. - Soon pahaku lapsena peleestyy. Muhuun jäi semmonen pelloon kamu pitkäksi aikaa; aina ku ehtoolla pimee

tuli, niin minä jotai pelekäsin. Sooli paljo jäl-
keenpäin ku minä jo teelä olin ja tuli kerran lu-
kusioilla puhetta kanttoorin kansa siitä samasta,
ku minä vänkäsin kanttoorin kansa, ku se sano, et-
tä se oli vaan tählen lento ja meinas, että tai-
vaasta putoilee niin kuumia kiviä, että ne oikein
hehkuu, niin minä sanon, että ennen peloteltiin
lapsia semmosilla, mutta sillon aukeh taivah ja
me näimme sen, Piiparin plikat ja minä.

Eikö siitä misee kirjoih mainita, että mikä val-
kaus se mahto sillon olla?

Meteori lentää

Se oli vissiin silloi suur meteoori ku mei kerra.
nähtii yhrel syksyisel aamul multakuapal ku mul-
taa ajettii. Ennei vanhaa kun mentii niin aikai-
sii aamul töihii et oli iha pimijä viäl ku tyät al-
kattii. Meitin kävi sit semmottis ett erellisel
ehtool ku töistä lährettii niin jätettii korit
reenpäältä multakuapal ja aamul ku mentii pimees
niin otettii ne siit vaa reenpäällä. Mut kaikki
eivät siäl pimees tuntennu omii koreitas muuta ot-
tivat vaa mikkä etee satui tule; ja siit tuli sem-
mone tappellus, toine sanoi: "Sä otit mun korii",
et "anna pois ne hyvii joutuu" - "Ei mar okka nää
sun koris, jos et pirä suutas kii nii paiskaa sun
tonne suakuappaa niin et vähä purei vaa päällä nä-
kyi."

Samas alkoi taivaal möllertää semmonen suur pallo,
se tuli enste meittii kohre mut sit muutti resuunäs
ja lähti mene sinne mettä tajee järvee käsii, ja
se valaisi vähä kauhijast et kyl jokaine näki kori
ottaa. Muttmin ne miähet oli ääneti, ei kukaa sa-
naas sanonnu, ennei ku sit aikojen takaa toine ky-
syi ain toiseltas: "Näiks sä, mikähän semmoine oli?"
Mut lopult muutamat tuumai et "nysse oli varmaa se
meteoori".

CONDONIN KOMITEA SISÄLTÄ NÄHTYNÄ

David R. Saunders & R. Roger Harkins: UFOs? YES!
New York: Signet Books 1968

Kun joskus aikaan kirjoitetaan UFO-tutkimuksen his-
toriaa, olisi odotettavissa, että meidän aikakaudel-
tamme siinä mainittaisiin nimiä kuten Michel, Vallée,
McDonald, Hynek, Menzel, Condon ja luultavasti sa-
malla sivulla Condonin kanssa Saunders, tri David R.
Saunders, psykologi, Condonin UFO-tutkimuskomitean
jäsen, joka ehti ennen erottamistaan toimia komite-
assa vajaan puolitoista vuotta ja joka sittemmin -
e n n e n komitean tutkimusraportin (1) valmistu-
mista - kirjoitti "inside storyn" komitean toimin-
nasta ja erityisesti toiminnan vaikeuksista. UFOs?
YES!. (UFOjako? Kyllä vaan!) oli otsakkeena.
"Missä Condonin komitea meni vikaan" on reipasottei-
nen reportaasi ensimmäisen virallisen, tieteelli-
seksi aiotun ufotutkimusprojektin noususta - ja
voitaneen sanoa - tuhosta. Kirja on kursailemat-
tomasti kirjoitettu, paikoin hauska ja useasti opet-
tavainen. Se on paljolti kuvaus ufotutkimuksen käy-
tännön vaikeuksista, metodisista ongelmista, peri-
aatekiistoista.

Taustalla hämmöttää vanhenevan tiedemiehen, pro-
jektin johtajan tri Edward U. Condonin elämän kaa-
ri lehtimiehestä erittäin huomattavaksi fyysikoksi,
jonka loistavaa uraa 40- ja 50-luvuilla toimeen-
pantujen kommunistivainojen kohteeksi syyttömänä
joutuminen pikemminkin kirkasti kuin himmensi. HUAC
(the House Un-American Activities Committee) ai-

heutti Condonille muutaman vuoden ajan jatkuvaa huolta ja vaivaa; erätyisesti hän muistaa Richard M. Nixon -nimisen henkilön osuuden asiassa.

Condonin ansiot tunnettiin myös julkisuudessa ja niinpä kun Coloradon yliopistossa 6.10.1966 allekirjoitettiin Yhdysvaltain Ilmavoimien kanssa tehty sopimus Condonin johdolla suoritettavasta ufotutkimuksesta, ei ollut ihme, että lehdistössä valitsi pääasiassa positiivinen mieliala tutkimuksen suhteen: ufot saisivat lopulta selvityksensä. Tosin, kuten Saunders huomauttaa, oli myös varauksellista suhtautumista. Eräässä pääkirjoituksessa viitattiin Warrenin raporttiin, jonka johtopäätökset eivät saaneet osakseen kaikkien hyväksymistä tutkijain muodollisesta pätevyydestä huolimatta. Edward U. Condonin leikinlasku New York Times'in palstoilla 8.10.: "I raise a little hell when I run things" ("Kun minä rupean hoitamaan asioita, niin johan alkaa Lyyti kirjoittaa.") oli osaltaan omiaan kasvattamaan jännittynyttä odotusta suuren yleisön keskuudessa.

Kirjansa alussa Saunders kuvailee niitä julkisia tapahtumia ja kaikessa hiljaisuudessa suoritettuja tiedusteluja, joiden tuloksena Coloradon Yliopisto otti lopulta tehtävän mm. Harwardin ja Kalifornian yliopistojen sekä Massacusettsin Teknillisen Korkeakoulun (MIT) kieltäytyttyä kunniasta. Sau vaikutelman, että Ilmavoimat pyrki hyvinkin innokkaasti yssäämään sen harteilla tähän asti olleen ufovastuun jollekin yliopistolle. Ja luultavasti, Saunders vihjaisee, eräs syy Coloradon Yliopiston myönteiseen päätökseen oli määrärahaan liittyneet tavalista edullisemmat ehdot.

Yhdysvaltain Ilmavoimien osuus ja pyrkimys ufotutkimuksessa on luonnollisesti kauan ollut ufoharrastajien mieluisimpia puheenaiheita, eikä salailuhypoteesi ole vuosien saatossa menettänyt kiehtovoimaansa. Ilmavoimien tehtyä sopimuksen ulkopuolisen instituutin kanssa heräsi tietysti epäilyjä mahdollisista kullissien takaisista ehdoista. Se,

että tietyt seikat viittaavat jonkinlaiseen etukäteistietoon, millainen lopullisesta raportista tulisi, ei kuitenkaan osoita, että Ilmavoimien ja Yliopiston kesken olisi sovittu tällaisesta asiasta. Saundersin kokemukset Ilmavoimien ufotouhuista olivat tosin sen laatuaisia, että hän katsoi salailuhypoteesin järkevämmäksi selitykseksi sen ufokömmähdyksille ("If this is incorrect, not much is lost. If this is the truth, we may eventually generate the proof of it."). On tietenkin jo kertalukua vaikeampaa väittää, että Coloradon Yliopisto so. Yliopiston päättävät elimet olisi olisi ollut tietoisesti mukana missään salaliitossa. Tällaista Saunders ei esitäkään. Mutta epäilemättä trien Saunders ja Levine erottamiseen jottaneen muistion sisällön paljastaminen herätti epäilyjä jostakin "ennalta päätetystä". - Ko.muistiosta enemmän hiukan myöhemmin.

Eräs Ilmavoimien ehdoista oli, että tutkimusryhmässä tulisi olla fysikaalisten tieteiden edustajien lisäksi psykologeja, sosiaalipsykologin tuli avustaa tiedon keruussa haastattelujen yhteydessä, kokeellisen psykologin olisi havaintopsykologiaan perustuen selvitettävä, saattoiko havaintoja todella nähdä sen mitä väitti nähneensä, ja lopulta kvantitatiivisiin menetelmiin perehtynyt psykologi tulkitsisi informaation fysikaaliseen tieteen edustajille ymmärrettävässä muodossa. Saunders oli siis yksi projektin viidestä psykologista. Kaikkiaan komiteassa mainitaan olleen (ei tosin yhtäaikaa) 22 työntekijää erilaisin työpanosvelvollisuuksin.

Saunders kuvailee mukaansa tempaavasti tutkimuksen alkutaivalta. Hankittiin ufokirjastoa, kutsuttiin kuultaviksi "Mr. UFO", tri Allen J. Hynek sekä Jacques Vallée, samoin NICAPin kärkimiehet Donald E. Keyhoe ja Richard H. Hall. Vallée ennusti - ja aivan oikein, kuten Saunders myöhemmin joutui toteamaan - että ko. ufotutkimus tulisi epäonnistumaan, koska silloinen ufoaalto oli jo laantumassa ja siten tutkimus ajoittuisi kahden "flapin"

väliin. Erityisesti Vallée oli korostanut ATK:n käyttöä. Saunders ottikin tämän neuvon varteen ja projektissa oloaikaan saattoi n. 7 000 uforaporttia tietokoneen luettavaan muotoon. Lopullisessa Condonin raportissa ei näitä eikä niiden perusteella tehtyjä statistisia analyysejä mainita lainkaan, sehän rakentui pelkästään 90 yksityisen tapauksen varaan.

Äärellisellä aikavälillä (15 kk) toimivaksi suunnitellun tutkimusprojektin tärkeimpiä alkuvaiheen tehtäviä on tutkimuksen periaatteiden tarkka määrittely. Mitä on tieteellinen ufotutkimus? Mikä on ongelman asettelu? Näitä kysymyksiä vatvottiin projektin alkuvaiheessa melkoisella antaumuksella - entä tulos? Saundersin tekstistä saa sen käsityksen, että "team-henki", jota Robert J. Low, projektin touhukas yhteysmies korosti, alkoi tässä vaiheessa rakoilla. Pääasiassa oli esillä kysymys ETI-hypoteesista (Extraterrestrial Intelligence = ei-maanpäällinen intelligenssi).

Saunders kirjoittaa:

"Viisitoista kuukautta ja 313 000 dollaria eivät sallineet meille sitä yllisyyttä, että olisimme voineet tehdä asioita mieleemme mukaan. Meidän oli päätettävä mikä olisi tärkeintä ulottuvillamme olleista toimintamahdollisuuksista. Yksi tapa vähentää ongelma kohtuullisiin mittoihin olisi ollut sopia, että tehtävänäme oli yksinkertaisesti päättää, muodostivatko ufot todellisen vai vain tyhjänpäiväisen ongelman, ts. päättää lopussa, olisiko suositeltava tutkimuksen jatkamista. Sellaista suositusta voitaisiin perustella vaikkapa vain mahdollisuudella oppia siten enemmän jostakin luonnonilmiöstä. Jotkut meistä halusivat kuitenkin ottaa huomioon myös suuren yleisön, jonka asiaa kohtaan osoittama kiinnostus oli pannut alulle tutkimuksen. Halusimme määritellä perustavoitteen tarkemmin ETI-hypoteesin avulla, tosin sallien sen mahdollisuuden, että uusien luonnonil-

miöiden löytäminen saattaisi olla tutkimuksemme huomattava sivutuote."

ETI-hypoteesin ottaminen tutkimuksen perustavoitteeksi aiheutti erimielisyyttä projektin sisällä. Saunders kuvailee psykologikolleegansa Michael Wertheimerin kanssa käymiään kiistoja mahdollisuudesta todistaa se tai ainakin arvioida todennäköisyys sille, että joillakin ufoilla on tekemistä ETIn kanssa. Wertheimer korosti, että on aina mahdollista siirtää selittämätön uforaportti "sekalaisten ilmiöiden" kategoriaan pystymättä erottamaan sitä "todellisesta" ETlin viittaavasta raportista. Saunders kirjoitti omasta kannastaan selonteon, jossa puolusti käsitystään, että todennäköisyys pystyä todistamaan ETI-hypoteesi on nollasta eroava, tosin hyvin pieni luku. Wertheimerhan asetti sen nollassa. Vaikka todennäköisyys olisikin vähäinen, niin kannattaisi kuitenkin ottaa epäonnistumisen riski, koska päinvastaisessa tapauksessa palkinto olisi todella mahdollista. On muuten kuvaavaa, ettei Saundersin selonteosta sen jakamisen jälkeen keskusteltu ainakaan hänen kuultensa; komitea kuitenkin purjehti eteenpäin ETI-hypoteesi vahvasti mielessä.

Hynek on kirjassaan (2) kärkevästi arvostellut ETI-hypoteesin käyttöönottoa. Asiassa on kaksi puolta:

- 1) ETI-hypoteesia ei voi todistaa vääräksi, joten sitä ei voi selvästi erottaa jostakin toisesta hypoteesista.
- 2) Sen todistaminen oikeaksi vaatii tietoa ETIstä; sellaista taas ei ole. Tietysti riittävän omittuisia ETI-malleja konstruoimalla olisi mahdollista selittää kaikki uforaportit, mutta tämä ei todista konstruktiota oikeaksi.

Työhypoteesin valinnassaan Condonin komitea teki siis erään virheistään. Hynek korostaa, että ainoa mielekkäästi testattavissa oleva ufotutkimuksen by-

poteesi on: On olemassa ufora-
porttien sisällön kuvaille-
ma ilmiö, jota ei nykyisen
fysiikaalisen tieteen kei-
noin osata selittää. Tätä yleistä
hypoteesia on helpompi testata kuin esim. ETI-hy-
poteesia.

Oli miten oli, Saunders ja kumppanit ryhtyivät
töihin, lähinnä ns. Case-Study -luonteisesti, jol-
loin valikoitiin tiettyjä "hyvännäköisiä" vanhoja
ja uusia havaintokertomuksia tarkistettaviksi.
Saunders kuvaileekin eräiden klassisten tapausten
tutkimuksia.

Erityisesti tunnettu tapaus Great Falls'issa, Mon-
tanassa v. 1950, jossa liikemies Nick Mariana sai
otetuksi filminpätkän kahdesta taivaalla kiitänees-
tä ufosta, kiinnitti Saundersin huomiota ja sai
hänet vakuuttuneeksi ufo-ongelman todellisuudesta
ja toisaalta vahvisti hänen epäilyjään Ilmavoimien
roolista uforintamalla. Saunders muuten muistelee,
että komitean "team-henkeä" osaltaan koettelivat
epäilykset salaliiton olemassaolosta: Mikäli sel-
lainen on olemassa, miksi sitten saamme toimia ko-
miteana? Olisiko joku komitean jäsenistä kaksois-
roolissa? Jokainen saattoi olla varma vain itses-
tään ja tästä seurasi kyräilyjä ja epäluottamusta
jäsenten kesken, mietiskelee Saunders.

Toinen klassikko, jota Saunders tarkastelee melko
laajasti, on Ubatuban tapaus Brasiliassa v. 1957,
joka alunperin ilmestyi Coral Lorenzenin kirjassa
"The Great Flying Saucer Hoax". Siinä hän väitet-
tiin lentävän kiekkomaisen esineen räjähtäneen
pirstaleiksi, joista suurin osa katosi mereen,
mutta muutama sirpale saatiin talteen läheltä ran-
taa. Näistä kevyistä, metallimaisista sirpaleis-
ta APRon silloinen edustaja Brasiliassa, tri Olavo
T. Fontes sai kolme analyysiä varten. Eräässä Bra-
silian maatalousministeriön laboratoriossa suori-
tetussa alustavassa analyysissä todettiin mm.

metallin olevan epätavallisen puhdasta magnesiumia.

Fontes kirjoitti v. 1962 (Saundersin lainaus):

"Analysoiduissa näytteissä oleva magnesium, joka
on - mitä tulee spektrograafiseen tutkimukseen -
täysin puhdasta, edustaa jotakin nykytieteen tek-
nologian saavuttamattomissa olevaa. . . . Ne
ovat tosiasiallisesti "fragmentteja" maapallon ulko-
puolisesta kulkuneuvosta, joka kohtasi tuhonsa
maan ilmakehässä, kuten onnettomuuden havainneet
ihmisolennot kertoivat".

Sirpaleiden jäännökset Fontes toimitti APRolle li-
sätutkimuksia varten. Kaksi noista kolmesta pie-
nestä palasesta tuhoutui analyysien alkuvaiheissa,
toinen Ilmavoimien laboratoriossa ja toinen Atomi-
energiakomitean laboratoriossa. Vahingosta viisas-
tuneina Lorenzenit sulkiput jäljelle jääneen pala-
sen turvasäiliöön.

Condonin komitea suoritti tuosta kappaleesta neut-
roniaktiivointianalyysin FBI:n laboratoriossa. Sen
todettiin olevan 99.9 % puhdasta magnesiumia ja
siinä olevat epäpuhtaudet eivät vastanneet sitä
mitä v. 1968 käytössä olleista valmistusmenetel-
mistä olisi voinut odottaa. Kun lisäksi metalli-
seoksen kiderakenne viittasi mahdollisuuteen val-
mistaa ko. metallista erittäin lujatekoisia raken-
nelmia, ei Saunders voinut muuta kuin siirtää Uba-
tuban havainto korkean merkitsevyysarvon omaavien
ufotosiasoiden joukkoon, mm. Montanan tapauksen ja
ortotenian joukkoon. "I can only say that if the
Brazilian fishermen did not really collect frag-
ments from a space ship, then someone did perpe-
trate one of the most sophisticated scientific
hoaxes in history."

Edward U. Condonin osuus varsinaisessa tutkimuk-
sessa oli minimaalinen. Saa vaikutelman, että
komitean muiden jäsenten oli yleensä vaikea ta-
voittaa häntä ja silloinkin lähinnä yhteysmiehen
Robert Low'n välityksellä.

Joka tapauksessa Condonin julkinen ufo-ongelman setviminen ei ollut omiaan valamaan positiivista henkeä projektiin. Hänen jo tutkimuksen alkuvaiheissa ja sen kestäessä antamansa lehtilausunnot ja pitämänsä puheet synnyttivät epäluottamusta hänen ja komitean useiden muiden jäsenten välille. Samoin esim. NICAP kieltäytyi lopulta yhteistyöstä. Kuvaavaa on, että kun Jacques Valléeta koe-tettiin kesällä 1967 saada komitean tutkijaksi, tämä kieltäytyi luottamuksensa menettäneenä.

Condon tunsu kiinnostusta pelkästään kaikkein läpinäkyvimpiä huijaus- ja sairaskertomuksia kohtaan ja niitä hänellä oli tapana viljellä julkisissa esitelmissään. Tai kuten hän New Yorkissa 25.1.1967 pitämässään puheessa totesi: "Tällä hetkellä olen taipuvainen suosittelemaan, että hallitus ottaisi pitkät tästä hommasta. Olen sitä mieltä, että koko asiassa ei ole mitään tutkimisen arvoista."

Mistä johtui Condonin suhtautuminen, jossa hänen tieteellistä työtään viitoittaneet periaatteensa heittivät kuperkeikkaa? Condon, projektin alkaessa 64-vuotias tutkija, ehkä liian vanha, tuskinpa! Muista töistään väsynyt, eikä pystynyt painutumaan ufokirjallisuuteen? Ehkäpä osittain. Tai ehkä Condon toteutti Low'n muistion periaatteita liian kirjaimellisesti; tosin ko. muistion hengen mukaista olisi ollut rajoittaa negatiivishenkiset puheet vain tiedemiespiireihin. Saunders ei anna vastausta tähän kysymykseen.

Edellä on tullut pariin otteeseen mainituksi komitean yhteysmies Robert Low, jonka osuus oli huomattava projektin suuntaviivoja laadittaessa (mahdollisimman laaja raportti mahdollisimman vähällä työllä").

Saundersin ja plasmafyysikko Norman Levinen erottamiseen johtaneella Low'n muistiolla ("trick-memorandum") oli seuraava historiansa:

Elokuussa v. 1966 Robert Low kirjoitti kahdelle Coloradan Yliopiston dekaanille muistion suunnitteilla olleesta ufotutkimusprojektista. Hän pyrki hälventämään epäilyjä tutkimuksen Yliopiston "imago"huonontavasta vaikutuksesta ja kirjoitti mm. että "meidän tutkimuksemme suorittaisivat miltei pelkästään ei-uskovaiset (non-believers), jotka vaikka eivät ehkä pystyisikään todistamaan negatiivista tulosta, saisivat - niinkuin luultavasti tulisi tapahtumaan - kootuksi vaikuttavan todistemäärän sen puolesta, ettei havainnoissa ole mitään todellista. Luullakseni tempun idea olisi se, että suurelle yleisölle annettaisiin projektista kuva objektiivisena tutkimuksena, mutta tieteellinen yhteisö saisi kuvan ryhmästä ei-uskovaisia, jotka parhaansa mukaan yrittävät olla objektiivisiä, mutta jotka eivät paljon odotakaan löytävänsä laustasta".

Muistio löytyi sattumalta kesällä v. 1967 Low'n arkistosta ja muutamat komitean jäsenet - Low'n tietämättä asiasta mitään - lukivat sen, tunsivat väristyksiä vatsassaan ja palauttivat muistion paikoilleen. Saunders antoi Keyhoelle kopion ko. muistiosta osoittaakseen NICAPille, ettei hänellä ole mitään illuusiota Condonin komitean objektiivisuudesta. Keyhoe lupasi olla luovuttamatta muistiota ulkopuolisille ilman Saundersin lupaa. Kävi kuitenkin niin, että tri James McDonald (1971), tuo Arizonan Yliopiston meteorologi ja G. Fullerin mukaan ufotutkijana "elävä lasersäde", sai Keyhoelta tiedon muistiosta, joten Saunders ja Levine katsoivat parhaaksi antaa siitä täydellisen kopion McDonaldille. Eräässä Robert Low'lle osoittamassaan ja Condonin tutkimusperiaatteita ankarasti kritisoivassa kirjeessään McDonald viittasi muistitun muistioon siteeraten osan yo. lainauksesta.

Saundersin ja Levinen näin paljastunut "juonittelu" johti siihen, että Condon erotti heidät 8.2.1968, syynä epäpätevyys. Parin viikon kuluttua komitean hallinnollinen sihteeri Mary Luise Armstrong jätti

Condonille erokirjeensä. Kirje on kokonaisuudessaan julkaistu Hynekin kirjassa (2) ja on tutustumisen arvoinen kappale tieteellisen tutkimuksen historiaa.

Saundersin kirja sisältää luonnollisesti useita ufotutkimuksen kenttätöitä kokeneen miehen varteen otettavia ajatuksia tulevan työn varalle - esim. merkitsevyyden (remarkability) käsitteen käyttö - mutta ennenkaikkea se on syvästi inhimillinen kuvaus epätavallisen tutkimussaran mukanaan tuomista vaikeuksista. Saunders ei silti jää tunnelmoimaan, hän luottaa määrätietoisen tieteellisen työskentelyn tehoon.

P. Teerikorpi

(1): Scientific Study of Unidentified Flying Objects. New York: Bantam, 1969

(2): J. Allen Hynek: The UFO Experience. Chicago: Henry Regnery Company, 1972

Uudenmaan Sanomat
16.11.1972

**KAKSI OUTOA
NETTÄ, UFOA, NÄIN**
Sköldvikin öisellä taivaalla teissayönä. Ainakin kolmekymmentä jalostamon prosessialueen miestä, seitsemän satamamiestä, viisi säiliöalueen miestä ja muutama ykkös- ja kakkosohjaamon mies panee vaikka päänsä pantiksi, että näin oli.

Kaksi soikeata kananmunan.
mukoisista esineistä liikkui hiljaa

hyvin korkealla ilmestyen taivaalle joskus kello kahden jälkeen ja häipyen sitten noin klo kolmen jälkeen hitaasti itään päin.

Miehet kertovat, että esineet olivat punaisia. Ne liikkuvat hiljaa mennessä välillä kauemaksi toisistaan ja tullen välillä lähemmäksi. Ainakin viisikymmentä miestä seurasi niiden liikettä ja päätti lopettaa naureskelemisensä Ufo-jutuille, kun lautaset viimein hitaasti lähtivät itään päin.

TELEPORTOIDUN MIEHEN TAPAUS

Referoin tässä Gordon Creightonin artikkelia Another Teleportation and its Sequel (FSR, vol. 17 n:o 5, 1972), missä katsastetaan erään "kaksistaaviisikymmentä kilometriä elämästään kadottaneen miehen tapausta". Tämä mies oli kuulemma siirtynyt jonkin tuntemattoman voiman viemänä 250 kilometrin matkan. Tultuaan tajuihinsa mies huomasi olevansa tuntemattomassa paikassa tuntemattoman joen lähistöllä. (Itse teossa mies oli siirretty Paranaíba -joen tuntumaan Itumbiaraan, joka sijaitsee Keski-Brasiliassa.)

Brasilialainen sanomalehti Folha de Goiaz otti tehtäväkseen tämän teleportaatiotapauksen juurien löytämisen. Lehden kaksi reportteria Churchil ja Soares saivat selville, että tämä teleportoitu mies oli 25 vuotias lukutaidoton maanviljelijä Adelino Roque. He eivät kuitenkaan tavoittaneet häntä. Adelinin omaiset antoivat tietää, että Adelino oli erittäin järkyttynyt kokemastaan ja sen tien kadonnut.

Adelinin sanotaan olleen erinomaisessa kunnossa tämän oudon tapahtuman sattuessa, hän valitti ainoastaan hammassärkyä. Sunnuntaina huhtikuun 20. 1969 Adelino oli käymässä Itaicussa setänsä luona; Adelino oli kertonut sedälleen hammassärystänsä ja lisännyt, ettei ollut saanut hammaslääkärää, olihan sunnuntai.

Adelino oli sen myötä sitten matkaamassa Fazenda Serrandinhoon, lähellä Itaicia sijaitsevalle maatilalle, missä hän työskenteli. (Tapahtuman näissä

yksityiskohdissa näyttää olevan jonkin verran epäselvyyksiä.) Oli miten oli, ollessaan noin 2 kilometrin päässä Itaicusta Adelino kerrotaan (sedän raportin mukaan) nähneen taivaalla valon, joka ilmeisesti liikkui samaan suuntaan kuin hänkin. Aluksi Adelino ei kiinnittänyt siihen sen kummempaa huomiota. Mutta pysähtyessään juottamaan hevostaan Adelino havaitsi, miten valo lähestyi saaden hevosen pelästymään. Adelino onnistui kuitenkin rauhoittamaan hevonen, mutta ratsastettuaan kappaleen matkaa Adelino alkoi tuntua kuin tuo taivaalla oleva kylmäntuntuinen valo saisi hänet hypnoottiseen tilaan. Adelino oli kohta miltei turta, hän pystyi tuskin näkemään mitään, mutta hän ratsasti edelleen. Kohta kuitenkin toinen valonsäde osui hänen rintakehäänsä, se poltti. Adelino oli näkevinään oudon kohteen, joka laskeutui hänen päänsä yläpuolelle lamauttaen hänet täysin. Adelino tunsi, miten häntä vedettiin, ensin hitaasti, sitten yhä kiihtyvämällä temmolla. Tämän jälkeen hän kadotti tajuntansa. Vasta seuraavana aamuna hän "heräsi", havaitsi olevansa tuntemattomassa paikassa tuntemattoman joen rannalla. Adelino oli hämmentynyt ja peloissaan, hevonen oli tiessään eikä hänellä ollut vähäisintäkään muistikuvaa siitä, mitä oli tapahtunut.

Myöhemmin hän sai kyydin, kuskikin oli ilmeisesti pannut merkille Adelino houreenomaisen käyttäytymisen. Kadonnut hevonen "löytyi" kotipihalta satuloiduna ja hyväkuntoisena, mutta tuo eläin oli selvästi vieläkin peloissaan. Nähtyään hevosen ilman ratsastajaa omaiset arvelivat, että Adelino oli ryöstetty tai murhattu.

Iltapäivällä Adelino palasi kotiinsa, hän oli tyyten sekaisin. Adelino isä kertoi, että Adelino silmät olivat täysin muuttuneet, niissä oli hullunsekainen kiilto. Ja Adelino iho oli muuttunut kokonaan punaiseksi. Ylipäänsä hänen piirteensä olivat omituisella tavalla vääristyneet. Yhtäkkiä kuitenkin hänen ihonvärinsä ja ulkomuotonsa palautui-

vat ennalleen, mutta vain hetkeksi - - .

Adelino oli muuttunut, hän oli väsynyt, tasapainoton; ennen hän oli ollut kova työntekijä, nyt hän ei tuntenut kiinnostusta mihinkään.

Adelino isä kertoi, että Adelino oli lukutaidoton, hänen kulttuuririentonsa rajoittuivat jalkapalloon ja musiikin kuuntelemiseen radiosta. Isä ei uskonut, että poika olisi voinut keksiä moisen tarinan.

Ja Adelino vaimo tuskin enää tunsi miestänsä, niin paljon Adelino oli muuttunut ulkonaisesti. Oli ilmeistä, ettei Adelino kertonut kokemastaan vaimolleen.

Aikaisemmin mainitsemani kaksi reportteria saivat lisäksi kuulla, että Adelino oli tuona paluupäivänä elehtinyt kiivaasti setänsä talon edustalla ja huutanut: "Älä anna tuon valon viedä minua taas. Jätä lamppu palamaan että kuka vie minua mukanaan. Se tulee lähemmäksi. Voi, älä annan sen taas viedä minua."

Adelino katosi taas tämän jälkeen yhdessä 16 vuotiaan veljensä tyttären kanssa. Huhuiltiin, että heidän välillään olisi ollut jotakin intiimiä. Omaiset kuitenkin antoivat ymmärtää, että tuo juoru oli katteeton, Adelino oli hyvä aviomies. Nuo reportterit saivat lisäksi tietää, että Brazilian ilmavoimatkin oli kiinnostunut tapauksesta. Itaipun poliisi puolestaan arveli, että Adelino oli keksinyt koko "lentolautasjuttunsa". Adelino setä puolestaan antoi selvästi ymmärtää, että jotakin selittämätöntä oli Adelino tapahtunut tuolla matkalla. (Adelino ja hänen setänsä välit olivat ilmeisen läheiset ja luottamukselliset.)

Adelino teleportaation jälkisato on vähintäänkin yhtä arvoituksellinen. Adelino omaiset Alcino Francisco Raimundo ja hänen vaimonsa kertoivat, että Adelino oli yhtäkkiä ilmestynyt toukokuun kahdenkymmenten päivänä klo viiden aikaan aamulla kolkuttamaan heidän ovelle huutaen, että hän haluaa kuol-

la Raimundon käsivarsille. He avasivat oven, Adelino ja hänen veljensä tytär työntyivät sisään. Adelino kuoli siinä silmänräpäyksessä, tytön tila oli kriittinen, hänet toimitettiin mitä pikimmin sairaalaan, missä hän myöhemmin kuoli.

Adelinin kuolinsyy jäi "tuntemattomaksi". Huhuttiin, että Adelino ja tyttö olivat nauttineet jotakin myrkyä. Adelino haudattiin samana päivänä, mutta kohta viranomaiset pyysivät lupaa haudan avaamiseen.

Mitä on tämän jälkeen tapahtunut, siitä ei tässä yhteydessä kerrota. Oli miten oli, lukija lienee pannut merkille tässä teleportoidun miehen tapauksessa tiettyjä yhteisiä piirteitä joittenkin muiden tapausten kanssa. Viittaan vain Morro do Vintemin ja Antonio Villas Boasin tapauksiin. Niinpä, mietteet ovat taas saaneet purtavaa, mutta mietteet eivät saa mennä, ne eivät ilmeisesti ole vielä tehneet tehtäväänsä - - .

(Kääntänyt, referoinut ja lievästi kommentoinut Raimo Heiskanen.)

POIMINTOJA VIMANAN LEHDILTÄ

"Sanskritinkielinen sana vimana, palinkielessä vimanam, tarkoittaa: mitata tai kulkea jokin matka, taivaan vaunu, lentävä vaunu, joka kuljettaa itse itseään ja kulkee itsestään, lentävä palatsi." 1/67 s.8

"Michel sanookin: 'Ufologiassa on tapana ajatella kaikkea ja olla uskomatta mihinkään'." 3-4/67 s.3

"Kuten jokainen tietää, trooppinen metsä ei ole koskaan hiljainen. Monet hyönteiset, etenkin heinäsirkat pitävät Brazilian viidakossa yllä suunnatonta melua jopa vuorokauden pimeinä hetkinä. Mutta nyt kaikki äänet olivat hiljentyneet lyhyeksi ajaksi, ei kuulunut heinäsirkkan eikä minkään muun hyönteisen ääntä." 1/68 s.10

"Osoittautuupa koko UFO-ilmiössä piilevä tieteellinen todellisuus fysikaaliseksi tai psykologiseksi - tai jopa tähän mennessä tuntemattomaksi ilmiöksi - se on joka tapauksessa haaste tieteelle." 1/68 s.25

"Sanoin pojille: 'Se taisikin olla lentokone' ja astelin hämmentynein ajatuksin alakerran kotiini." 2/68 s.14

"Todennäköisesti myös Coloradon Yliopiston tutkimuksissa käytetään tilastollisia menettelytapoja." 2/68 s.20

"... Condonin raportissa ei ... statistisia analyysejä mainita lainkaan ... " 4/72 s.12

"... gynekologi esti häntä lähtemästä sanoen: 'Älä juokse pois. Jäädään kaikki katsomaan, mitä tuo laite aikoo tehdä.' " 2/69 s.23

"Sen jälkeen mitä pallosalamista tiedetään ei lie epäilystä siitä, etteivätkö useat ufo-ilmoitukset olisi saaneet alkuaan näiden erikoisten ilmiöiden ansiosta." 4/69 s.22

"En voi sanoa muuta, kuin että tämä kokemus on ollut yhtä reaalinen kuin kaikki muukin, minkä olen elämässäni kokenut." 3 - 4/70 s. 5

"Entä sitten? " 3 - 4/70 s.11

"Maapallon biologia on meille toistaiseksi ainoa biologia." 3 - 4/70 s.20

"... pikemminkin älyllinen harjoitustehtävä
kuin elämänkulkumme ratkaiseva suurtaapahtuma."
3 - 4/70 s.21

"Tiskivesi. Siinäpä sana, jolla on kaikua." 1/71 s.1

"Me ei voitu tulla sinne, koska Töölössä on
niin paljon koiria." 2/71 s.13

"Näet nojatuolifilosofi ei voi muuta kuin kiik-
kua . . . " 3/71 s. 4

"Häiriintymättöminä ja levollisina tosiasioiden
suorat viivat piirtyvät taivaan rannalle." 3/71 s.6

"... Hynek esittää oman arvionsa tilanteesta:
'... uskon nimittäin, että ihmiskunta saat-
taa olla suurimman seikkailunsa edessä sitten
sen hetken, jolloin kasvava ihmisäly suuntautui
ulos avaruuteen sitä tutkiakseen'. " 2/68 s.9

T O I V O T A M M E

L U K I J O I L L E M M E

H Y V Ä Ä J O U L U A

J A

O N N E A V U O D E L L E

1 9 7 3

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki	Timo Pyhälä puh. 650995 os. Pietarinkatu 8 B 11
Jyväskylä	Jouko Vaara puh. 941 - 213405 os. Käyräkatu 5 B 14
Kemi	Kari Kuure os. PL 13 94100 Kemi
Kotka	Osmo Kontula os. 54480 Nokkala
Lahti	"UFO 78" Jorma Leinonen os. Puistokatu 9 A 26 15100 Lahti 10
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas puh. Uro 71 os. Uro kk
Mikkeli	Matti Kinnunen puh. 26033 os. Sairila Visulahti
Nurmijärvi	Viljo Penttilä puh 204034 os. Nurmijärvi kk
Pori	Jarl Lund puh. 939-15908 os. Valtakatu 5 D
Savonlinna	Pekka Sarnila puh. 23532 os. Rantala 57510 Savonlinna 51
Seinäjoki	Runar Smedlund puh. 961-14719
Tampere	Veikko Nurmi puh.931-680211 os. Huvilakatu 2 22970 Pirkkala 7
Vaasa	Keijo Muukka puh. 961-211525 os. Hyttystie 5 C 24

VIMANA